

Vlaams
Parlement

vergadering **C31 – LEE5**
zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 18 oktober 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Mia De Vits tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over containerparken waar men nog steeds moet betalen voor elektrische toestellen waarop de Recupel-bijdrage van toepassing is - 191 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het gemeentelijk milieubeleid na 2013 - 2877 (2010-2011)	4
Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het Milieuhandhavingscollege en de samenwerking met de Raad voor Vergunningsbetwistingen - 159 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de samenwerking tussen het Milieuhandhavingscollege en de Raad voor Vergunningsbetwistingen - 170 (2011-2012)	11
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de opvolging van het Vlaams Actieplan Loodpreventie - 195 (2011-2012)	16
Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de meeverbranding van houtafval naar aanleiding van de biomonitoring in Genk-Zuid - 201 (2011-2012)	19
Vraag om uitleg van de heer Ivan Sabbe tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de jacht op vossen - 207 (2011-2012)	25
Vraag om uitleg van mevrouw Tine Eerlingen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de normering van zendantennes voor radioamateurs - 211 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de administratieve verplichtingen voor radioamateurs - 227 (2011-2012)	31
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de beperkte resultaten van agromilieumaatregelen - 221 (2011-2012)	34

■

Waarnemend voorzitter: de heer Robrecht Bothuyne**Vraag om uitleg van mevrouw Mia De Vits tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over containerparken waar men nog steeds moet betalen voor elektrische toestellen waarop de Recupel-bijdrage van toepassing is - 191 (2011-2012)**

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: In een aantal gemeenten, waaronder Galmaarden en Geraardsbergen, blijken mensen nog altijd te moeten betalen voor het inleveren van hun elektrische toestellen bij hun containerpark. Het intergemeentelijk samenwerkingsverband dat instaat voor de uitbating van dit containerpark stelt: “Op de ILvA-containerparken mag je gezin jaarlijks de eerste 100 kilogram gratis brengen, ongeacht welk afval je mee hebt. Eenmaal je meer dan 100 kilogram hebt gebracht, moet je betalen. Als je dus een afgedankt elektronisch of elektrisch apparaat naar het containerpark brengt en jouw gezin heeft de vrijstelling van 100 kilogram reeds opgebruikt, dan betaal je hiervoor per kilogram.”

Deze werkwijze zou worden gesteund door zowel de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) als Recupel.

Minister, volgens de geldende afvalwetgeving is deze praktijk niet toegestaan, zoals ook bevestigd in een antwoord op een schriftelijke vraag van de heer Martens uit 2008. Daarin staat duidelijk: “Op alle containerparken worden de huishoudelijke afvalstoffen die onder een aanvaardingsplicht vallen, gratis aanvaard voor zover de betrokken sectoren de lokale besturen volledig vergoeden voor de inzamel- en verwerkingskosten. Er kunnen geen kosten aangerekend worden voor afvalstoffen die aanvaard worden op de containerparken wanneer alle kosten voor inzameling en verwerking volledig vergoed worden door de betrokken sectoren. Wanneer een gemeente toch nog kosten aanreket aan de burgers wordt deze terechtgewezen. De toezichthoudende overheid schorst en vernietigt het belastingreglement ter zake. Een burger mag immers geen tweemaal betalen voor de inzameling en verwerking van een bepaalde afvalstof.”

Minister, bent u op de hoogte van deze werkwijze bij de intercommunale ILvA? Zijn er nog andere gemeenten of intercommunales die dezelfde of een gelijkaardige werkwijze toepassen?

Hoe staat u tegenover het principe van een bepaald aantal kilogram gratis afval, waarna de burgers voor alle afvalfracties moeten betalen? Hebt u daarover al contact opgenomen met de lokale besturen en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden die een dergelijke werkwijze hanteren? Klopt het dat Recupel en OVAM hun uitdrukkelijke goedkeuring gegeven hebben aan deze werkwijze van de intercommunale? Zult u ook met hen contact opnemen? Zult u de nodige stappen ondernemen om het belastingreglement ter zake te laten schorsen en vernietigen?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Naast ILvA hanteren het intergemeentelijk samenwerkingsverband Limburg.net en de gemeenten Lochristi en Halle eveneens deze methode. Bij Limburg.net en Lochristi bedraagt het gratis quotum 500 kilogram per gezin per jaar. Bij ILvA bedraagt dit 100 kilogram per gezin per jaar. Halle hanteert een toegangsgeld voor iedere bezoeker, ook voor degene die alleen elektrische en elektronische apparatuur brengt.

Deze werkwijze werd gedoogd door de Vlaamse overheid omdat het om praktische redenen op de containerparken van ILvA niet mogelijk is een onderscheid te maken tussen de betalende en niet-betalende fracties. Ik heb ILvA gevraagd de werkwijze op het containerpark aan te passen. Als gevolg hiervan hebben besprekingen plaatsgevonden tussen OVAM en ILvA.

Daarbij zijn een aantal argumenten ter sprake gekomen. Artikel 3.1 van VLAREA stelt dat als de eindverkoper, tussenhandelaar of producent van afvalstoffen waarvoor de

aanvaardingsplicht geldt, gebruik wil maken van een containerpark, deze de kosten voor de inzameling en scheiding in deze inrichtingen ten laste moet nemen. Deze kosten moeten vergoed worden op basis van bindende voorschriften die zijn vastgelegd in een ministerieel besluit van 18 juli 2005.

In de toelichting bij het modelbelastingreglement dat de OVAM ter beschikking van de gemeenten stelt, staat: “Voor afvalstoffen waarop een producentenverantwoordelijkheid van toepassing is, kunnen geen variabele kosten aangerekend worden tenzij de totale afgesproken kosten niet gefinancierd worden door de betrokken sectoren.”

In het Uitvoeringsplan Milieuverantwoord Beheer van Huishoudelijke Afvalstoffen staat: “De gemeenten en andere operatoren die meewerken aan de realisatie van de aanvaardingsplicht, krijgen de totale en reële kosten vergoed. Voor het gebruik van het containerpark worden de vergoedingen gebaseerd op het ministerieel besluit van 18 juli 2005. Gemeenten waarvan de totale en reële kosten voor de inzameling van afvalfracties vallende onder een aanvaardingsplicht vergoed worden, moeten deze gratis aanvaarden. Zo niet moeten de burgers tweemaal betalen voor deze afvalstoffen, wat onaanvaardbaar is.”

De nieuwe milieubeleidsovereenkomsten die met de producenten en invoerders in het kader van de aanvaardingsplicht worden afgesloten, bevatten eveneens bepalingen over het gebruik en de vergoeding van de containerparken als inzamelpunt. Deze vergoedingen worden overeenkomstig het ministerieel besluit van 18 juli 2005 vastgesteld. Dit geldt ook voor de milieubeleidsovereenkomst voor afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) die sinds 19 juni 2009 van kracht is. Daarbij werd ondertussen een samenwerkingsovereenkomst met betrekking tot een zorggebied betreffende de inzameling van huishoudelijke AEEA op openbare containerparken afgesloten met alle intercommunales. De volledige kosten voor het containerpark worden daarbij vergoed door het beheersorgaan Recupel met de milieubijdrage die de consument bij aanschaf van een nieuw toestel betaalt.

Een te laag quotum dat gratis mag worden aangeboden, zorgt voor een aanzuigefect van bepaalde fracties waarvoor een aanvaardingsplicht geldt naar alternatieve inzamelingen.

Een quotum per gezin, zonder rekening te houden met de gezinsgrootte, is niet in overeenstemming met het principe ‘de vervuiler betaalt’. Ik probeer eerst via overleg met de betrokken gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden een oplossing te zoeken vooraleer over te gaan tot het eenzijdig schorsen of vernietigen van het belastingreglement.

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: Minister, ik ben blij dat u bezig bent met dit dossier. Het lijkt me logisch dat u het eerst wilt oplossen via overleg. Alleen mag het dan niet te lang duren. Binnen afzienbare tijd moet er een oplossing zijn. Wanneer dat niet lukt, zult u maatregelen moeten nemen om het reglement te schorsen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het gemeentelijk milieubeleid na 2013 - 2877 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, met de goedkeuring van het witboek Interne Staatshervorming besliste de Vlaamse Regering om het milieuconvenant vanaf 2013 niet meer te verlengen. Deze beslissing stuitte reeds op heel wat ongeloof en onbegrip bij vele

lokale besturen. Ook in de commissie Leefmilieu werd hierover al gedebatteerd en kwamen verschillende kritische bedenkingen naar boven.

In een antwoord op verschillende mondelinge vragen tijdens die bewuste commissievergadering Leefmilieu van 10 mei 2011 verdedigde u de genomen beslissing. Zo zouden de gemeenten na vijftien jaar een zekere maturiteit hebben bereikt die hun moet toelaten om het milieubeleid op autonome manier voort te zetten, zonder dat ze daarvoor door de Vlaamse overheid bij het handje moeten worden genomen.

De financiële middelen die vandaag gekoppeld zijn aan het milieuconvenant, zullen vanaf 2013 grotendeels worden gebruikt ter financiering van gemeentelijke rioleringsprojecten. Over de middelen die momenteel worden gebruikt voor gemeentelijke handhaving, bestaat blijkbaar nog wat onduidelijkheid. Misschien hebt u hier nu een goed zicht op, minister. Hiervoor zou u nog op de resultaten van een studie wachten.

Tijdens diezelfde commissievergadering gaf ik aan dat ik het niet zag gebeuren dat alle gemeenten eenzelfde gedrevenheid aan de dag zouden leggen om het milieubeleid op het huidige niveau voort te zetten. Het milieuconvenant laat precies toe om de gemeenten die misschien minder gemotiveerd zijn, gemakkelijker over de streep te trekken en aan te zetten tot actie.

Ook de Minaraad en de Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving waren in hun adviezen over het goedgekeurde witboek veeleer negatief. U bekijkt momenteel welke alternatieve ondersteuningsmogelijkheden er zijn voor het gemeentelijke milieubeleid. Daartoe wenst u van de gemeenten onder andere te vernemen welke van de huidige steunmaatregelen voor de gemeenten als meest prioritair worden beschouwd.

Om die screening te doen, hield de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) in juni-juli een enquête onder de gemeenten. De resultaten daarvan zijn sinds kort te zien op de website van de VVSG. 87 procent van de Vlaamse gemeenten reageerde op de enquête, in de eerste plaats gemeenten die momenteel hebben ingetekend op de milieubeleids-overeenkomst. Zowel ambtenaren als mandatarissen gaven hun oordeel, en dat was voor beide groepen vrij gelijklopend.

De resultaten laten toe in te schatten hoe de mensen op het terrein denken over het milieuconvenant en over de manier waarop de beslissing tot het afbouwen ervan werd genomen. Zo betreft het merendeel van de gemeenten dat de VVSG niet mee aan tafel zat over de toekomst van het milieuconvenant. Waar vandaag duidelijk is hoe groot het toegekende budget is, vrezen ze dat dat in de toekomst minder transparant zal zijn.

Ze zijn niet echt kwaad dat het bedrag in hoofdzaak zal worden gebruikt in functie van de uitbouw van gemeentelijke rioleringsinfrastructuur. Toch vinden ze die eenzijdige bestemming van de middelen niet zo vanzelfsprekend, en willen ze graag wat meer keuzevrijheid behouden, bijvoorbeeld aan welke uitdagingen op het vlak van milieu ze de voorrang willen geven. Door het geld nagenoeg integraal te heroriënteren naar rioleringsprojecten is die keuzevrijheid veeleer beperkt. Onder meer het belang van een duurzaamheidsambtenaar wordt door de politici en de ambtenaren hoog ingeschat.

Minister, bent u officieel in kennis gesteld van de resultaten van de VVSG-enquête? Hoe beoordeelt u die? Hoe zult u de resultaten meenemen in uw visie over de toekomst van het gemeentelijke milieubeleid? De studie met betrekking tot de gemeentelijke milieusubsidies loopt nog. Wanneer wordt die studie beëindigd? Kunnen er momenteel al voorlopige conclusies worden getrokken? Op welke manier zult u de gemeenten op de hoogte houden van uw plannen met betrekking tot het toekomstige gemeentelijke milieubeleid?

– *De heer Bart Martens, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, u herinnert zich vast de heftige discussie van enkele maanden geleden naar aanleiding van de aankondiging dat de samenwerkingsovereenkomst Milieu zal worden afgeschaft. Dat stond toch in het witboek Interne Staats hervorming. Anderzijds werden er ook opties opengelaten. Er was dus veel onduidelijkheid.

Minister, u zei dat de VVSG werd betrokken bij de discussie. De vraag om uitleg van de heer Vandaele bevestigt nogmaals dat dit niet is gebeurd. Belangrijk is dat de gemeenten bevestigen wat een aantal commissieleden hadden gevreesd. Wat betekent dit voor het toekomstige lokale milieubeleid?

Minister, u zei dat de gemeenten voldoende natuur zijn geworden om een niet ondersteund lokaal milieubeleid te voeren, zoals met de duurzaamheidsambtenaar enzovoort. Eigenlijk was het niet meer zo nodig dat de Vlaamse Regering een impuls zou geven.

Ik heb u toen gevraagd waarop u zich baseert. Waaruit concludeert u dat de steden en gemeenten voldoende natuur zijn om niet meer te worden ondersteund voor een lokaal milieubeleid? Minister, na enkele maanden stel ik u deze vraag opnieuw. Is er ondertussen een studie gebeurd? Wat is de maturiteit van de gemeenten op het vlak van milieubeleid? Hoe argumenteert u dat de steden en gemeenten hun lokaal milieubeleid niet zullen afbouwen als de impuls vanuit de Vlaamse overheid verdwijnt?

Minister, het wordt tijd dat u aan tafel gaat zitten met de steden en gemeenten om de toekomst van het lokaal milieubeleid te bekijken. Ik neem gerust aan dat er zogenaamde efficiëntiewinsten te maken zijn in het kader van de samenwerkingsovereenkomst Milieu. Op dat vlak ben ik zeker niet conservatief. We moeten altijd durven na te denken over de toekomst en over hoe we de middelen efficiënt besteden, maar dat moet in overleg en het doel moet nog altijd zijn dat er op het lokale vlak een sterk milieubeleid wordt geleid.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Minister, wanneer mogen de gemeenten nu eindelijk nieuws en duidelijkheid verwachten? Ze willen weten over welk bedrag het gaat, wat er zal veranderen met betrekking tot het milieubeleid, op welke manier die middelen moeten worden ingezet. Ze vragen om duidelijkheid, en wel zo gauw mogelijk.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, de heer Sanctorum heeft verwezen naar de zitting van 10 mei, waar we een vurig pleidooi hebben gehouden tegen uw beslissing om de samenwerkingsovereenkomst stop te zetten. U ging ervan uit dat het allemaal zo'n vaart niet zou lopen en dat de gemeenten voldoende maturiteit zouden hebben om het milieubeleid met eenzelfde gedrevenheid voort te zetten.

Minister, de onduidelijkheid die u op het terrein hebt gecreëerd, heeft nu al gevolgen, vooral waar mensen dagelijks met milieu bezig zijn. Het heeft de mensen ontgoocheld. Gisteren werd op de gemeenteraad van Kontich meegedeeld dat de duurzaamheidsambtenaar haar ontslag heeft gegeven omdat ze geen toekomst meer ziet in de functie van duurzaamheidsambtenaar omdat er onvoldoende duidelijkheid is op het terrein.

Minister, wanneer gaat u die duidelijkheid creëren over wat wordt stopgezet en wanneer? Hoe moet het nu verder met het milieuhandhavingsbeleid? Veel gemeenten hebben geïnvesteerd in een gemeentelijke toezichthouder of hebben een financieel contract afgesloten met een intergemeentelijk samenwerkingsverband om het milieuhandhavingsbeleid in een gemeente gestalte te kunnen geven. Hoe moet het daarmee verder? Wat moeten de gemeenten doen? Als u zegt dat van vandaag op morgen het lokale milieuhandhavingsbeleid niet meer door de gemeente moet worden gedaan, gaat u dan de onkosten die ze hebben gemaakt, teruggeven?

De heer Bart Martens: Hoe verhoudt dit zich ten aanzien van de omgevingsvergunning, die een bijkomende werklust voor de gemeenten betekent? De gemeenten gaan veel meer

inrichtingen die vandaag nog een milieuvergunning krijgen in eerste aanleg door de provincies, zelf in eerste aanleg moeten vergunnen. Het Vlaamse Gewest zegt enerzijds dat het de ondersteuning van de milieuambtenaren en de duurzaamheidsambtenaren afbouwt, anderzijds krijgen de gemeenten bijkomende taken en lasten.

Veel lokale besturen zitten met de handen in het haar en weten niet goed welke ondersteuning ze van Vlaanderen kunnen verwachten, en welke taken ze decretaal zullen verliezen, omdat er een verschuiving van middelen van de ondersteuning van lokale besturen naar de gewestelijke milieu-inspectie is gepland. Welke taken zullen ze erbij krijgen in het kader van de omgevingsvergunning? Die drie facetten, de samenwerkingsovereenkomst, de milieu-handhaving en het milieuvergunningenluik moeten in samenhang worden bekeken, maar we moeten er toch voor zorgen dat de lokale besturen door het bos de bomen nog zien en de verschillende taken nog met voldoende slagkracht kunnen uitvoeren.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: We hebben inderdaad en discussie gehad op 10 mei. Er werden toen vragen gesteld over de beslissing die is genomen door de voltallige Vlaamse Regering in het witboek Interne Staatsvorming. Het is dus geen eenzijdige beslissing van mezelf, maar van de hele Vlaamse Regering.

Ik heb toen uitdrukkelijk gezegd dat we dat in overleg gaan doen. De grote principes staan in het witboek. Dat geldt trouwens voor alle acties die in het witboek staan, maar het zal in overleg gebeuren. Dat gebeurt ook. Ik weet niet waar de verhalen vandaan komen, dat dit niet zo zou zijn.

De heer Hermes Sanctorum: Dat verhaal komt van de steden en gemeenten.

Minister Joke Schauvliege: Het klopt niet. Er is effectief overleg gepleegd, onder andere met de voorzitter van de VVSG. Er is een startvergadering geweest, waarop de voorzitter van de VVSG aanwezig was. Er werd teruggekoppeld naar de algemene vergadering en op basis daarvan zou een officieel advies worden gemaakt. Dat is binnengekomen op 12 september. De VVSG heeft zijn standpunt over het milieuconvenant en de milieuhandhaving overgemaakt.

Er is ook de visietekst van VLINTER, de Vlaamse streekontwikkelingsintercommunale, en ook van de Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP) op 3 oktober. Er is afgesproken om, zodra de adviezen binnen zijn, op basis daarvan opnieuw samen te komen. Die vergadering vindt deze week plaats. Dat is volledig in de lijn van wat ik hier op 10 mei heb gezegd.

Het standpunt van de VVSG komt hierop neer: de VVSG wil betrokken blijven bij het toekomstverhaal. Dit zal dus zeker gebeuren. Gemeenten willen zekerheid over het bedrag dat ze zullen krijgen en vrijheid over de wijze waarop ze dit moeten besteden. Ik kan begrip opbrengen voor het standpunt dat de gemeenten een zekere keuzevrijheid willen. We hebben altijd gezegd dat die middelen lokaal moeten blijven. Er is nooit gezegd dat ze zouden worden weggehaald bij de lokale besturen. Er zou meer vrijheid zijn om het aan te wenden en te hanteren. Dat is volledig conform de beslissing die is genomen op voorstel van minister Bourgeois. Het Planlastendecreet is goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Daarin staat dat er per beleidsdomein een aantal doelstellingen worden geformuleerd. Het is dan aan de gemeenten om te kijken hoe ze die gaan implementeren en bereiken.

Uiteraard zijn daar ook middelen aan gekoppeld, maar niet geormerkt zoals het nu is in het milieuconvenant. Nu is op basis van een groot administratief dossier heel minutieus bepaald waarvoor de middelen moeten worden gebruikt. Ik denk niet dat dit de manier is waarop we het milieubeleid van de gemeenten gestalte moeten geven, door ze ellenlange dossiers te laten opmaken. Als er dan een elementje in dat dossier ontbreekt, wordt alles van tafel geveegd. Zo wil ik niet verder werken, en dat is ook niet de vraag van de lokale besturen. Daarop willen

we een antwoord formuleren met de actie die in het witboek Interne Staats hervorming is opgenomen.

Wat betreft milieuhandhaving heeft de VVSG een standpunt ingenomen en stelt dat er maatwerk per gemeente nodig is en er per gemeente verschillen kunnen zijn. We zijn uiteraard bereid om daarop in te gaan en verder overleg te plegen.

Wat zal dat concreet inhouden? Het is nog te vroeg om daarop te antwoorden. We zijn daar volop mee bezig. We komen deze week samen op basis van de uitgebreide adviezen van de VVSG en de VVP. Mijnheer Sanctorum, u vraagt of er een studie naar gebeurd is. Wel, die studie loopt. We hebben een studie gevraagd om te bekijken wat de resultaten zijn van de milieusubsidies en welk effect ze hebben. Ze is nog niet afgerond. De resultaten van deze studie worden eind februari verwacht.

Wat is het verschil met de studie die we nu hebben besteld? Tot nu toe werd gewerkt aan een kwantitatieve analyse van de effectiviteit van de verschillende subsidieregelingen. Hiervoor werd een online bevraging georganiseerd bij de lokale besturen. De responsgraad bij de gemeenten was 50 procent en bij de provincies 100 procent. Deze bevraging ging vooral over de effecten in verband met de thema's waar de subsidies voor bedoeld zijn: openruimtebeheer, handhaving geluidshinder, lokaal milieubeleid, afvalbeheer, rioleringen, erosie, natuur- en bosbeheer enzovoort.

Met de gegevens uit de enquête, gecombineerd met de gegevens die in databanken bij de Vlaamse overheid beschikbaar zijn, is een eerste inschatting gemaakt van de effecten van de subsidies. Dit wil zeggen dat er statistische verbanden zijn onderzocht tussen het al dan niet een beroep doen op subsidies en de effecten. We moeten de conclusies verfijnen op basis van echte gesprekken met lokale besturen, en niet alleen op basis van een online bevraging. Dat willen we nu doen om het wat meer gewicht te geven. Hierbij zal tevens gekeken worden naar andere criteria zoals efficiëntie, rechtvaardigheid, administratieve lasten en dies meer. Het is juist de bedoeling om de planlast van de lokale besturen te verminderen.

Er zullen ook aanbevelingen worden geformuleerd in de studie, heel specifiek ten aanzien van een aantal subsidieregelingen, zeker in het ruime beleidsdomein Leefmilieu, Natuur en Energie. Op basis daarvan zullen we definitief conclusies kunnen trekken.

Collega's, uiteraard is de VVSG partner bij het overleg met de gemeenten, ik ben daarvan overtuigd. Ik begrijp niet goed hoe daaraan kan worden getwijfeld.

Er is de vraag van de heer Sanctorum hoe je de garantie kunt geven dat er een lokaal milieubeleid zou worden gevoerd. Collega's, ik wil eerst die studie alle kansen geven. Ik wil ook dat overleg afwachten. Aan de andere kant wil ik er ook op wijzen dat heel wat zaken binnen het leefmilieubeleid vastliggen of verplicht zijn. Stel dat we er geen subsidies meer voor zouden geven maar de subsidies blijven bij de lokale besturen, dan nog blijft het een verplichting die moet worden uitgevoerd door lokale besturen. Nog eens: het is niet de bedoeling om die middelen daar weg te halen, ze zullen voor lokale besturen ter beschikking worden gesteld, maar de betutteling, tot in detail, over wat er moet gebeuren en hoe het specifiek moet worden besteed, daarover willen we meer autonomie geven aan de lokale besturen.

Is dit dringend? Dit is nodig. We moeten die oefening maken. De huidige overeenkomsten lopen tot eind 2013. We moeten in de loop van volgend jaar duidelijkheid geven. We hebben nog even de tijd, we moeten dit niet overhaasten. We moeten deze kans nu grijpen om te zorgen dat we niet bezig zijn met het opmaken van dossiertjes, met verantwoording afleggen en met pietluttigheden, waardoor ambtenaren soms aan het werk zijn terwijl ze hun tijd misschien beter op een andere manier kunnen gebruiken. Daar wil ik iets aan doen. Dat is de bedoeling. Dat is ook de uitdrukkelijke vraag van de gemeenten.

Ik stel ook vast dat, naargelang je gesprekken hebt met ofwel de burgemeesters ofwel de schepenen voor Leefmilieu, dat steeds een totaal ander verhaal is. De burgemeesters zeggen

altijd: geef ons de vrijheid, geef ons de middelen en we trekken onze plan. Praat je met de schepenen, zowel van Cultuur als van Leefmilieu, dan hoor je: die middelen moeten geoormerkt blijven en heel specifiek ingezet. Er is een groot verschil in perceptie en in omgaan met de zaken uit het witboek. We moeten daarover goed overleggen en kijken hoe we een middenweg kunnen vinden.

Voorzitter, u vraagt naar de effecten van de omgevingsvergunning. Ook daar wil ik verwijzen naar mijn opmerking van daarnet: laat ons die gesprekken kansen geven en laat ons kijken naar de effectenmeting. Als er nieuwe taken afkomen op de gemeentebesturen, dan moeten we bekijken hoe we daarmee omgaan. Nogmaals: een aantal zaken behoren tot de bevoegdheid van de lokale besturen. Ik denk niet dat we daarnaast ook nog eens directief moeten optreden. Het spreekt voor zich dat als gemeentebesturen extra taken krijgen, ze die uiteraard moeten aankunnen.

Dus, collega's, wat mij betreft is er absoluut geen reden tot pessimisme, tot denken dat de gemeenten geen milieubeleid meer zullen kunnen voeren en zeker niet dat er geen overleg is met de VVSG. Ik wil dat overleg alle kansen geven. Ik zal dus nu niet concreet vooruitlopen op hoe dit verder zal evolueren.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik begrijp dat er toch maatwerk mogelijk blijft voor de gemeenten en dat die gemeenten op een of andere manier klemtonen kunnen leggen en keuzes kunnen maken. Ik kijk ernaar uit hoe dat concreet in een bepaalde vorm wordt gegoten. We zullen daar te gelegener tijd op kunnen terugkomen.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, het is een goede zaak dat u de VVSG betreft bij het overleg over de toekomst van het lokaal milieubeleid. De vaststelling is in elk geval dat ze bij het opnemen van die fameuze passage in het witboek Interne Staatshervorming in elk geval niet werd betrokken. Maar dat is dan blijkbaar een welles-nietesspelletje tussen alle steden en gemeenten enerzijds en u als minister anderzijds. Goed, daar laat ik het dan ook bij.

U spreekt eigenlijk zeer denigrerend over de samenwerkingsovereenkomst Milieu: betuttelend, al die termen enzovoort. Voor alle duidelijkheid: als we processen kunnen verbeteren en daardoor het lokaal milieubeleid efficiënter kunnen maken en desnoods meer autonomie geven aan de gemeenten op voorwaarde dat ze die nuttig invullen, is dat allemaal heel goed. We kunnen gerust het concept van de samenwerkingsovereenkomst verbeteren. Het valt me wel op dat u zeer denigrerend doet over wat er de voorbije jaren is gebeurd.

Een zeer teer punt is de onduidelijkheid die lang blijft bestaan. U zei daarnet dat er ergens volgend jaar meer duidelijkheid zal komen over wat er precies zal gebeuren met de eventuele middelen voor het lokale milieubeleid. Dat is nog ver. U zegt dat we alle tijd hebben. Ik vrees dat het effect zal zijn dat heel wat lokale ambtenaren, die ook voor een groot deel worden gefinancierd met de middelen uit de samenwerkingsovereenkomst, zullen vertrekken. Als men zo lang blijft wachten, en als die mensen goede kwaliteiten hebben, zullen die vertrekken en elders hun heil zoeken.

Wat u zegt over de middelen specifiek voor het milieu die bij het lokale niveau blijven, waarbij de gemeenten zelf kunnen invullen hoe ze die aanwenden, staat haaks op de fameuze passage in het witboek Interne Staatshervorming. Ik citeer het even: "Gegeven de maturiteit die het lokale leefmilieubeleid ondertussen bereikt heeft, wordt het gemeentelijke aandeel van de samenwerkingsovereenkomst herbestemd naar riolering ten behoeve van gemeenten." Dat staat haaks op wat u daarnet zei, namelijk dat de gemeenten meer autonoom zouden kunnen beslissen over hoe ze hun lokaal milieubeleid kunnen vormgeven en hoe ze middelen vanuit de Vlaamse overheid kunnen gebruiken om dat lokaal milieubeleid in de praktijk om te zetten. Op de duur begrijp ik het niet meer zo goed. Wat is het nu eigenlijk? Wat gaat er exact

gebeuren? Gaat er een meer stringent kader komen voor de gemeenten? Gaan de budgetten duidelijk gealloceerd worden, of net helemaal niet?

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Ik kan het alleen maar eens zijn met wat de heer Sanctorum heeft gezegd. De passage die in het witboek is gekomen met betrekking tot de samenwerkingsovereenkomst, was zeer voorbarig en is er zonder al te veel nadenken in gekomen. Dat blijkt nu. In mei wisten we dat ook al, maar dat wordt nu alleen maar bevestigd door het antwoord van de minister.

Op mijn vraag voor duidelijkheid naar de steden en de gemeenten, heb ik helemaal geen bevredigend antwoord gekregen. Ik denk echt dat we de steden en gemeenten geen half jaar of langer meer mogen laten wachten. De gemeenten die daarmee bezig zijn, denken nu al aan 2013 en verder. Ik denk dat u zo snel mogelijk duidelijkheid moet scheppen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, in het witboek werd inderdaad aangekondigd dat de samenwerkingsovereenkomst wordt stopgezet. Dan schrik ik er niet van dat de lokale besturen zeer ongerust zijn over de verdere toekomst en wat de mogelijke gevolgen zullen zijn van die stopzetting. Er is geen alternatief aangereikt. Er is niets klaar. Als u zegt dat u wilt stoppen, dan moet u iets nieuws aanreiken. Het feit dat we met een hiaat zitten over wat er in de toekomst zal komen, maakt veel mensen ongerust. De heer Sanctorum heeft het nog eens herhaald: er zijn inderdaad heel veel bekwame mensen die het niet meer zien zitten om nog langer voor de overheid te werken en terug naar de privésector zullen gaan.

Minister, u hebt niet geantwoord op mijn vraag in verband met het deel milieuhandhaving.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Ik begrijp sommige reacties vanuit de oppositierol die men hier speelt, maar dan toch niet vanuit de rol die elkeen in zijn eigen gemeente of stad speelt als lokaal bestuurder. Ik ken geen enkel lokaal bestuurder die geen vragende partij is voor een vermindering van de planlast. Ik ken geen enkel lokaal bestuur dat de voorbije jaren niet sterk heeft geïnvesteerd in professionalisering, onder andere inzake lokaal milieubeleid. We hebben sterke lokale besturen die we kunnen vertrouwen. Anderzijds ken ik de gigantische uitdaging die elk lokaal bestuur heeft inzake de investering in riolering. We hebben nu een minister die op die terechte vragen en bekommernissen van alle lokale besturen probeert een antwoord te geven binnen de middelen die ze ter beschikking heeft en keuzes durft te maken. Ik vind dat moedige keuzes. Ik begrijp dan ook niet dat men hier een platte oppositierol speelt op de kap van het lokaal milieubeleid.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Voorzitter, kunt u misschien het bandje terugspoelen van wat wij hier allemaal hebben gezegd? Wat de heer Bothuyne zegt, is totaal niet wat wij hebben gezegd. Ik vind het niet erg dat hij de minister verdedigt, maar men moet wel correct blijven.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Ik wil nog een aantal dingen zeggen ter verduidelijking. De VVSG is absoluut betrokken bij het tot stand komen van het witboek Interne Staatshervorming. Zeggen dat dat niet zo is, klopt absoluut niet. Het is ook zo dat het witboek Interne Staatshervorming tot stand is gekomen in overleg met de VVSG. Minister Bourgeois heeft dat heel erg bewaakt.

Alle acties die zijn opgenomen in het witboek Interne Staatshervorming, voor alle beleidsdomeinen, moeten door elke vakminister worden uitgewerkt, dus ook deze actie. Het is normaal dat daar wat tijd overheen gaat. Bij sommige acties is dat heel dringend, bijvoorbeeld als iets tegen 2012 klaar moet zijn. Hier hebben we altijd gezegd dat we de studie gaan uitvoeren en daarna beslissen, precies om goede keuzes te maken.

Mevrouw Van den Eynde en mijnheer Sanctorum, het is de VVSG zelf die zegt, ook in het advies dat hier voorligt, dat het instrument moet worden verbeterd. U verwijt me dat ik over het instrument niet positief praat. Ik kan alleen maar vaststellen dat de VVSG zelf zegt dat het instrument verbeterd moet worden. Daar zijn we mee bezig, gelukkig maar.

Ik heb de indruk dat jullie het Planlastendecreet niet voldoende hebben gevolgd. Dat decreet is goedgekeurd in het Vlaams Parlement. Ik moet dat uitvoeren. Wat staat er in het Planlastendecreet? Dat er geen enkele vakminister meer verplichtingen kan opleggen aan lokale besturen over welke ambtenaren in dienst moeten worden genomen. Ik kan onmogelijk nog een uitzondering maken en zeggen aan de gemeenten dat ze een duurzaamheidsambtenaar moeten aanwerven. Dat geldt algemeen, niet alleen voor de duurzaamheidsambtenaren, maar ook voor de cultuurbeleidcoördinator en andere. Dat geldt voor elk vakdomein. Dat heeft niets te maken met een specifieke keuze van mij, het is een keuze die gemaakt is om de planlast te verlagen en de gemeentebesturen geen verplichtingen meer op te leggen wat betreft personeel. Dit is geen keuze van mij alleen, het is een algemene keuze. De middelen blijven bij de lokale besturen. Wanneer de lokale besturen die middelen op een andere manier krijgen, kunnen zij die intern verschuiven. Ik begrijp niet goed wat het probleem is. Wij halen die middelen daar niet weg.

Mevrouw Van den Eynde, wat de milieuhandhaving betreft, heeft de VVSG me gevraagd ruimte te laten. Gemeenten moeten de keuze krijgen om te beslissen hoe ze daarmee omgaan. Ook daar zijn we in overleg. Ik zal niet vooruitlopen op de wijze waarop dit concreet moet worden aangepakt. Wat kleinere overlastdossiers betreft, zullen gemeenten een belangrijke rol blijven spelen. Dat kan ook intergemeentelijk met intercommunales. Wanneer we over belangrijke grote dossiers spreken, dan is het logisch dat we de gewestelijke expertise aanwenden met het oog op een goede handhaving van het milieubeleid.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Het is inderdaad een beslissing van de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering zal dit verder uitwerken. We zullen zien hoe we de gemeenten kunnen blijven motiveren om mee te gaan in het belangrijke verhaal van de milieuzorg.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het Milieuhandhavingscollege en de samenwerking met de Raad voor Vergunningsbetwistingen - 159 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de samenwerking tussen het Milieuhandhavingscollege en de Raad voor Vergunningsbetwistingen - 170 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Het Milieuhandhavingscollege (MHHC) komt in actie als iemand beroep aantekent tegen een administratieve boete die de overheid oplegt aan wie de milieuwetgeving overtreedt. Het gaat om milieu-inbreuken en -misdrijven die niet voor de gewone rechtbank komen.

Het college bestaat uit een voorzitter, een ondervoorzitter en vier rechters, die allen een plaatsvervanger hebben, ondersteund door een griffier en enkele assistenten. Het college kwam uit de startblokken op 1 september 2009. In 2009 en 2011 kwamen er veertien dossiers binnen en hebben de rechters acht keer een oordeel geveld en één tussenbeslissing genomen.

Dat is niet bepaald een toprendement. Kwatongen, ook in deze commissie, noemen het college wel eens de best betaalde kaartclub van het land.

Het omgekeerde verhaal zien we bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (RVVB). De instroom van dossiers ligt hier twee keer hoger dan verwacht. Minister Muylers zorgde intussen wel voor de aanstelling van een vierde rechter, maar de achterstand is nog niet weggewerkt.

Extra inspanningen zullen extra middelen vergen. Intussen werkt de regering aan een plan om een groot bestuurlijk rechtsorgaan op te richten met verschillende kamers. Dat zou een aantal schaalvoordelen hebben, meer bepaald voor de ondersteunende diensten.

Intussen zou een oplossing en optimalisering er al in kunnen bestaan de ondersteunende diensten van het Milieuhandhavingscollege en de Raad voor Vergunningsbetwistingen samen te laten werken en een aantal zaken samen te voegen. Enkele maanden geleden werd een eerste stap gezet. Beide organen hebben een aantal afspraken gemaakt over samenwerking.

We hebben echter gehoord dat er bij het MHHC heel weinig enthousiasme bestaat voor die samenwerking. Een aantal afspraken die toen zijn gemaakt, zouden nu al niet meer worden nagekomen. Minister Muylers heeft dat bevestigd in de vergadering van de commissie Ruimtelijke Ordening van 5 oktober 2011.

Minister, welke acties zijn er al ondernomen om beide administratieve rechtbanken te laten samenwerken? Zijn er al stappen gezet naar een samenwerking en samensmelting van de ondersteunende diensten? Klopt het dat er bij het MHHC weinig enthousiasme bestaat tot samenwerking en dat het college terugkwam op eerder gemaakte afspraken? Om welke afspraken gaat het en om welke reden is het college daarop teruggekomen? Welke stappen wilt u zetten om het MHHC alsnog tot samenwerking te bewegen?

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Zowel in de commissie Leefmilieu en de commissie Ruimtelijke Ordening als in de commissie Versnelling hebben we het gehad over een performante en goeddraaiende rechtsbedeling. Ik was verheugd te horen dat de regering die duidelijk had gemaakt de aanbevelingen van de commissie-Sauwens ter harte te zullen nemen, een eengemaakte administratieve rechtbank wilde creëren. Ik heb ook minister Bourgeois daarover al een vraag gesteld.

Vorig jaar hebben wij tijdens de hoorzittingen van de commissie Versnelling de Raad voor Vergunningsbetwistingen gehoord en onder meer een samenwerking voorgesteld met het Milieuhandhavingscollege. U stelde voor om samen met minister Muylers die vraag voor te leggen aan de voorzitters van beide rechtbanken. Zo konden voorstellen tot synergie worden onderzocht en ontwikkeld.

Het MHHC verzette zich tegen een nauwe samenwerking op het vlak van de raadsheren maar stemde wel in met een samenwerking op administratief vlak. Administratief personeel, onthaalfuncties, een vergaderzaal en dergelijke meer werden gedeeld waardoor de grote toevloed aan dossiers bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen toch enigszins verlicht werd door een beetje ondersteuning vanuit het MHHC waar de instroom van dossiers iets minder is.

Toen ik vorige week minister Muylers ondervroeg over de dossierachterstand bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, werden een aantal van die vragen doorgeschoven naar een volgende bespreking met de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Ik vernam ook dat zelfs die beperkte, strikt administratieve samenwerking en ondersteuning zou zijn teruggeschroefd.

Minister, hoe zit het met de samenwerking tussen de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Milieuhandhavingscollege? Klopt het dat die samenwerking is teruggeschroefd? Wat vindt u daarvan en wat zult u daaraan doen?

Zijn uw diensten betrokken bij de voorbereidingen van de eengemaakte rechtbank? Zo ja, kunt u ons dan een overzicht bezorgen van het aantal vergaderingen dat daarover al is gehouden?

De heer Bart Martens: Het jaarverslag van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, dat we gisteren hebben ontvangen, geeft een ontluisterend beeld van de bereidheid tot samenwerking. Het is natuurlijk de versie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Er staat met zoveel woorden dat die rechters inhoudelijk zeggen dat zij niet kunnen en mogen samenwerken met de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Zij mogen zelfs geen dossiers voorbereiden. Dat is onwettig.

De samenwerking die er was bij het uitvoerend personeel, is afgebouwd. In de periode tussen 4 januari en 14 februari was er een samenwerking met de griffie van het MHHC. Die samenwerking is echter stopgezet of terugged Schroefd. Finaal was er vanaf mei 2011 nog een griffier van het MHHC die voor 0,1 voltijdequivalent inzetbaar was voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Ook die praktijk is uitgedoofd. Zelfs op het vlak van het gezamenlijk bibliotheekbeheer en aankoopbeleid konden er geen afspraken worden gemaakt. Dat is toch een ontluisterend beeld van twee administratieve rechtscolleges. Het ene wordt overstelpt door de instroom van dossiers terwijl het andere zelfs niet bereid is tot samenwerking en de praktische samenwerking heeft terugged Schroefd. Op die manier geraken we er niet. We moeten echt werk beginnen te maken van die eengemaakte Vlaamse bestuursrechtbank.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Bij brief van 9 november 2010 heb ik samen met minister Muyters aan de voorzitters van het Milieuhandhavingcollege en de Raad voor Vergunningsbetwistingen gevraagd om op korte termijn een samenwerking te realiseren voor wat minstens de griffie en het administratief personeel van beide rechtscolleges betreft, met het oog om op korte termijn een aantal zaken gezamenlijk uit te voeren. We vroegen eveneens om te onderzoeken hoe ook een samenwerking kon worden georganiseerd op het niveau van de bestuursrechters van beide rechtscolleges.

Binnen de maand kregen we daarop een antwoord van beiden. Ze deden een voorstel om samen te werken op het niveau van de griffie en de administratieve ondersteuning en op het niveau van de bestuursrechters.

Wat de griffie en het administratief personeel betreft, zou de samenwerking worden georganiseerd op basis van wederkerigheid, met de bedoeling om een aantal taken gezamenlijk uit te voeren. Gelet op de respectieve personeelsbezetting en werklust op dat ogenblik bij de beide rechtscolleges, zou dit betekenen dat de samenwerking zich op korte termijn voornamelijk zou vertalen in een eenzijdige inzet van MHHC-medewerkers ten voordele van de RVVB. Het MHHC beschikte op dat ogenblik over 4 personeelsleden: 1 griffier, 1 wetenschappelijk medewerker en 2 administratieve medewerkers. Samen vormden zij 3,5 voltijdse equivalenten. Daarbij werd ook rekening gehouden met het ontslag van de adjunct-griffier eind 2010.

Concreet werd de volgende eenzijdige inzet voorgesteld: de griffier zou 30 procent inzetbaar zijn voor de RVVB, de wetenschappelijk medewerker 50 procent en de administratieve medewerkers beiden gemiddeld 40 procent. Dit betekende een totale inzet van 1,5 voltijdse equivalenten op 3,5 voltijdse equivalenten ten voordele van de RVVB vanuit het MHHC.

Aan dit voorstel werden een aantal randvoorwaarden gekoppeld. De inzetpercentages zouden minstens om de twee maanden worden geëvalueerd en eventueel bijgestuurd in functie van de wijzigende omstandigheden bij het MHHC. Bij het MHHC verwachtte men immers een stijging van de dossierinstroom.

Deze samenwerking onder de vorm van een eenzijdige inzet is van start gegaan op 4 januari 2011. In de loop van 2011 zijn de omstandigheden bij het MHHC echter meermaals gewijzigd, zowel op het vlak van personeel als op het vlak van dossierinstroom en algemene werklust. Het MHHC heeft daarom het oorspronkelijke voorstel meermaals bijgestuurd. Eind februari 2011 zijn de wetenschappelijk medewerker en een van de administratieve medewerkers, net zoals de adjunct-griffier eind 2010, teruggekeerd naar de afdeling Milieuhandhaving, Milieuschade en Crisisbeheer (AMMC) binnen het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie. Dat was nodig omdat er op basis van de analyse die wij hadden gemaakt, veel te weinig dossierinstroom was bij het MHHC. Bij LNE werden te weinig dossiers doorgesluidd naar het MHHC omdat daar een acuut personeelstekort was.

Ik maak even de vergelijking met de opstart in 2009. Toen waren er 6 personeelsleden of 5,5 voltijdse equivalenten. In februari 2011 waren er nog maar 2 voltijdse equivalenten beschikbaar van het MHHC.

Het MHHC heeft toen beslist dat de griffier nog voor 10 procent inzetbaar kon zijn bij de RVVB. De administratieve medewerker kon nog zorgen voor het onthaal van de zittingen van de RVVB en een aantal algemene, niet-dossiergebonden taken, zoals bibliotheekbeheer, zalenbeheer enzovoort. Een algemene inzet was tijdelijk echter niet mogelijk. Vanaf mei 2011 heeft het MHHC beslist dat de griffier tijdelijk niet meer inzetbaar was, gelet op de extra werklust.

Intussen heb ik samen met AMMC een aantal initiatieven genomen om de dossieruitstroom te verhogen zodat de boetedossiers beter en accurater kunnen worden behandeld.

Vanaf augustus 2011 is ten gevolge van de initiatieven die ik heb genomen om de dossieruitstroom bij AMMC te verhogen, een stijging van de dossierinstroom bij het MHHC merkbaar. Die situatie wordt er niet beter op waardoor er nog minder mogelijkheid is tot het inzetten van het ondersteunend personeel. Bovendien zal het MHHC veel tijd investeren in de deelname aan verschillende projectgroepen die reeds opgestart zijn in het kader van de oprichting van het Vlaams bestuursrechtcollege. Ook daar is de griffie volledig ingeschakeld.

Een echte samensmelting van de griffies is niet mogelijk zonder decreetswijziging. Beide rechtcolleges zijn immers decretaal afzonderlijke en onafhankelijke instellingen.

Ik wil er ook op wijzen dat ook bij de RVVB de personeelssituatie grondig is gewijzigd ten aanzien van de situatie in november 2010. Intussen heeft men 1 rechter, 9 junioradviseurs en 5 griffiemedewerkers aangeworven. Zelfs indien de 2 personeelsleden van het MHHC nog beperkt inzetbaar zouden zijn bij de RVVB, is het duidelijk dat de impact daarvan niet van dien aard is om een oplossing te vormen voor de problemen bij de RVVB.

Ook wat de bestuursrechters betreft, is er een voorstel gedaan. Een samenwerking buiten het kader van dossierbehandeling is mogelijk voor het MHHC. De voorgestelde medewerking zou uiteraard deeltijds zijn en afhankelijk van de dossierbehandeling

Voor een samenwerking in het kader van concrete dossierbehandeling werd op het eerste gezicht gedacht dat deze contra legem zou kunnen zijn en dat daarom de nodige voorzichtigheid aan de dag moest worden gelegd. We moeten immers voorkomen dat de rechtsgeldigheid van de uitspraken van de RVVB zou worden aangetast.

Het MHHC stelde voor daarover op korte termijn advies te vragen aan professor Van Orshoven. Deze laatste heeft in zijn advies duidelijk bevestigd dat de lege lata op het niveau van de bestuursrechters geen samenwerking mogelijk kon zijn voor zover die betrekking had op alle aspecten en onderdelen van de rechtsprekende functie. Als er recht wordt gesproken, kan er dus geen samenwerking zijn. De lege ferenda leek het op het eerste gezicht wel mogelijk een samenwerking te organiseren. Dit zou een aantal aanpassingen aan decretale en reglementaire bepalingen vergen.

Op basis van het advies van professor Van Orshoven en het voorstel van het MHHC heb ik een voorontwerp van decreet opgesteld waarin de inzetbaarheid van de bestuursrechters van het ene college bij het andere college mogelijk is. Dit voorontwerp ligt momenteel voor advies bij de Inspectie van Financiën.

Naar ik heb vernomen, zou ook de RVVB diezelfde informatie hebben ingewonnen. Daar is dus geen discussie over.

Ziezo collega's, uit wat ik heb toegelicht, blijkt dat het absoluut niet klopt dat we niet willen samenwerken. We zijn altijd heel bereidwillig geweest. Dat blijkt ook uit het werkingsverslag. Dat brengt bepaalde knelpunten naar voren. Er is een constructieve houding geweest en die moeten we ook aanhouden.

Gelet op de beslissing van de Vlaamse Regering om een Vlaams Bestuursrechtcollege (VBRC) op te richten en gelet op de reeds opgestarte werkzaamheden hieromtrent, met de bijhorende strakke timing, lijkt het niet opportuun op dit ogenblik bijkomende grote initiatieven te nemen. De kleine bijstellingen wil ik doen, ze liggen ook bij de Inspectie van Financiën. Het is beter om het bestuursrechtcollege af te wachten. Ik hoop dat dit snel vooruit kan gaan.

We hebben heel actief meegewerkt, ook met de juridische dienst van het departement LNE, maar ook met AMMC, aan de voorbereiding van een VBRC, omdat we er echt in geloven. We hebben er ook een deel van het personeel van het handhavingscollege voor ingezet.

Op 23 augustus 2011 werden onder meer de volgende afspraken geformuleerd: er is een programmastuurgroep opgericht en er zijn werkgroepen aan de slag. De projectgroep regelgeving en processen is al tweemaal samengekomen. Op de eerste vergadering van deze projectgroep op 30 augustus 2011 heeft de juridische dienst van de Diensten voor het Algemeen Regeringsbeleid (DAR) een eerste toelichting gegeven over het VBRC als nieuw Vlaams administratief rechtcollege.

De tweede vergadering heeft plaatsgehad op 30 september 2011. Tijdens die vergadering werd besproken welke aspecten er worden geregeld in het basisdecreet tot oprichting van het VBRC. Er wordt met spoed aan gewerkt. Het is beter om daar snel op in te zetten, dan ons te vergalopperen in andere regelingen. Er is zeker geen obstructie geweest, maar er waren wel omstandigheden die het in de praktijk niet gemakkelijk maakten om nog meer in te zetten op die samenwerking.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, uw uitleg is plausibel als u zegt dat er enerzijds een instroom is van nieuwe dossiers en een toename van de werklast bij het MHHC, en dat er anderzijds mensen zijn teruggevloeid naar LNE. Het is ons bekend dat er decretaal iets nodig is om die samensmelting mogelijk te maken. Die mensen hebben een ander statuut in de beide organen. Het doet me plezier dat er al iets is klaargemaakt via professor Van Orshoven. Ik hoop dat we daar snel werk van kunnen maken in afwachting van het eengemaakte bestuursrechtcollege, waar we allemaal voorstander van zijn.

We zien hier al maanden aan een stuk dat dit vierkant draait, en dat is frustrerend. We staan erop te kijken, we klagen het aan, maar het gaat voor geen meter vooruit. Ik hoor dit van parlementsleden, maar ook bij de regering. We kunnen er niets aan doen, dat is de conclusie, en dat is lastig.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Ik noteer dat het niet juist is dat die samenwerking volledig is stopgezet, maar dat uit de praktijk is gebleken dat men om een aantal redenen niet bij machte was om inspanningen te doen die wel mogelijk leken. Het is goed dat er initiatieven zijn genomen en dat er een advies is gevraagd.

Minister, ik raak ervan overtuigd dat we geen bijkomende maatregelen moeten nemen zolang we niet definitief in de richting van het administratief rechtscollege denderen. Hoewel, de projectgroepen zijn er. Pas als die projectgroep haar werk klaar heeft, gaan we de inventaris hebben van wat er nog moet gebeuren. Dan zullen we weten wat er decretaal moet worden gewijzigd om de procedures op elkaar af te stemmen, en wat er intern moet worden gereorganiseerd om bepaalde zaken samen te doen. Het werk zal dan pas beginnen.

Ondertussen kunnen we de mensen die verhaal proberen te halen, niet in de kou laten staan. Het moet een permanente bezorgdheid blijven van ons allen dat we onze schouders zetten onder de dossiers die vandaag hangende zijn, zodat ze zo snel mogelijk kunnen worden afgehandeld.

De heer Bart Martens: Het is goed nieuws dat de instroom bij het MHHC is vergroot, maar dat staat totaal niet in verhouding tot de instroom in de RVVB, waar die heel sterk aangroeit. In het eerste jaar werden er 753 verzoekschriften ingediend, meer dan het dubbele van wat destijds was geraamd bij de indiening van de Codex Ruimtelijke Ordening. In het tweede werkjaar zat men aan meer dan 1000 verzoekschriften. In het eerste werkjaar was er maar een op vier definitief afgehandeld. Men is daar een stuk meer van hangende dossiers aan het creëren dat het niet mooi meer is. Dit is heel ernstig. De doorlooptijd bij de RVVB is langer dan wat die was bij de Raad van State op het moment dat we de bevoegdheid hebben overgenomen. Dat kan echt niet de bedoeling zijn.

Minister, het is goed dat er op basis van het advies van de heer Van Orshoven wordt gewerkt aan een voorontwerp van decreet om in afwachting van de algemene bestuursrechtbank te kunnen zien welke decretale wijzigingen er kunnen worden aangebracht, om minstens met de griffie tot een samenwerking te komen. Misschien moet het parlement ook zijn diensten aanbieden om dit via een amendement op het verzameldecreet in te brengen zodat we niet de hele koninklijke weg moeten afleggen om dat decreet hier te krijgen.

We moeten heel snel hinderpalen uit de weg ruimen die een praktische samenwerking tussen beide administratieve rechtscolleges onmogelijk maken, in afwachting van de algemene bestuursrechtbank. Die noodzaak zal alleen nog maar toenemen op het moment dat de omgevingsvergunning er is. Dat betekent ook dat het laatste legaliteitsberoep tegen de oude milieuvergunningen, dat nu nog bij de Raad van State zit, ook bij de RVVB komt. Men weet nu al niet van welk hout pijlen maken, dus als er nog een extra instroom komt van een legaliteitsberoep tegen de oude milieuvergunningen, dan zal die achterstand verder oplopen. Dat kunnen we niet tolereren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de opvolging van het Vlaams Actieplan Loodpreventie - 195 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Voorzitter, minister, collega's, het drinkwater in Vlaanderen moet aan strenge kwaliteitseisen voldoen. Vooral de aanwezigheid van lood in ons drinkwater blijft een zorg omdat het lood dat in ons lichaam komt via drinkwater en voeding, gezondheidsrisico's inhoudt.

De Europese Drinkwaterrichtlijn legt een norm op van 10 picogram per liter en stelt dat uiterlijk op 25 december 2013 het drinkwater aan deze norm moet voldoen. Begin 2011 werd in deze commissie door mijn vraag om uitleg over de noodzaak van het versterken van het actieprogramma inzake lood in de waterleiding, nog een stand van zaken gegeven.

Minister, u gaf toe dat een aantal drinkwatermaatschappijen hun inspanning moesten verhogen of van strategie moesten veranderen. Voor leidingen die niet onder het beheer van de watermaatschappijen vallen, met name het gedeelte in de woning, zou er een Actieplan Loodpreventie worden opgemaakt.

Het Actieplan Loodpreventie werd opgesteld door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) in samenwerking met het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid en de drinkwatermaatschappijen. Het bestaat uit elf actieplannen die door de verschillende partners die het loodpreventieplan hebben opgesteld, moeten worden uitgevoerd.

Uit het rapport over de drinkwaterkwaliteit in 2010 van de VMM blijkt dat als men de signaalwaarde hanteert, er in Vlaanderen een overschrijdingspercentage is van 4,18 procent, en niet 3,96 procent zoals we eerder dachten. Het aandeel van de openbare gebouwen in de totale overschrijding is 14,7 procent. De cijfers tonen aan dat de hoeveelheid loden waterleidingen in Vlaanderen hoger zal zijn dan tot op heden werd geschat, vooral omdat de signaalwaarde aangeeft dat er toch lood in de waterleiding zit. Er is dus nog heel wat werk aan de winkel, om de norm van 10 picogram tegen 2013 te halen.

Minister, kunt u meedelen of alle drinkwatermaatschappijen in Vlaanderen inmiddels hun cijfers doorgeven van het aantal leidingen dat nog moet worden vervangen? Welke conclusies kunt u trekken uit de laatst beschikbare cijfers? Bestaat er een sanctie ten aanzien van de drinkwatermaatschappijen die geen informatie ter beschikking stellen van de VMM? In hoeverre heeft de Vlaamse overheid initiatieven genomen om bepaalde doelgroepen te informeren?

Minister, werd er ondertussen opgetreden ten aanzien van particulieren die geen toestemming geven om het openbaar distributienetwerk te laten vervangen? In hoeverre worden de kosten voor schade binnen de woning vergoed, aangezien de watermeter niet altijd vooraan in het huis staat? Kan er al een degelijke inschatting worden gemaakt van het aantal loden binnenuitleidingen in Vlaanderen? Is inmiddels een sensibilisatiecampagne opgestart in een aantal buurten of woonwijken met veel oudere woningen?

Werd inmiddels onderzocht of de kost van de vervanging van een loden waterleiding kan worden gesubsidieerd? Uit gegevens van de VMM blijkt dat indien openbare gebouwen aan de norm van 10 picogram per liter worden getoetst, er 15,5 procent van de openbare gebouwen een overschrijding kent. In hoeverre worden deze openbare gebouwen versneld aangepakt?

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Minister, in uw antwoord op de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde begin 2011, zei u dat de drinkwatermaatschappijen een formeel engagement moeten aangaan voor het vervangen van loden aansluitingen of een bevestiging geven dat dat is gebeurd. Er waren aanzienlijke verschillen tussen de acties van diverse maatschappijen op dit terrein. Vooral de Tussengemeentelijke Maatschappij der Vlaanderen voor Watervoorziening (TMVW) had een grote achterstand. De bedoeling was dat ze een jaarlijkse rapportering zouden doen. Ik ben vooral benieuwd naar die jaarlijkse rapportering en de resultaten van de diverse drinkwatermaatschappijen, niet alleen naar hun informatieverspreiding, maar ook naar hun acties op het terrein, het vervangen dus van de loden aansluitingen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: We hebben hier al vaker gepraat over het Actieplan Loodpreventie. In dat plan staat dat alle drinkwatermaatschappijen jaarlijks moeten rapporteren over de stand van zaken van het vervangingsprogramma. In deze rapportering wordt ook de planning voor de volgende jaren gevraagd. In 2010 werden op basis van

gerapporteerde gegevens 17.345 loden aansluitingen vervangen. Het aantal nog resterende te vervangen loden aansluitingen werd eind 2010 begroot op 98.694.

Uit de evaluatie van de planning van de verschillende drinkwatermaatschappijen voor de volgende jaren blijkt dat de meeste bedrijven op schema zitten. Deze bedrijven zullen bij het aanhouden van de huidige jaarlijkse inspanning het doel in 2013 bereiken. Antwerpse Waterwerken (AWW), Intercommunale Watermaatschappij (IWM) en Intercommunale Waterleidingsmaatschappij van Veurne-Ambacht (IWVA) leggen een planning voor met een spreiding tot na 2013. Voor Knokke-Heist, Sint-Niklaas en Hoeilaart is er tot nu toe geen planning meegedeeld. Het decreet voorziet in een strafbepaling wanneer drinkwatermaatschappijen weigeren informatie aan de bevoegde diensten aan te leveren.

De VMM heeft in samenwerking met het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid (VAZG) de folder 'Hou je drinkwater loodvrij' opgemaakt. Deze folder wordt gebruikt in het kader van de gerichte sensibilisatie van een aantal doelgroepen en werd ook verspreid onder de drinkwaterbedrijven. In uitvoering van het loodactieplan werd in 2011 door de VMM en het VAZG de loodproblematiek aangekaart bij belangrijke intermediairen, zoals de provinciale steunpunten Duurzaam Wonen en Bouwen, onderwijsorganisaties en Kind en Gezin.

Er zijn geen gerichte informatieacties gepland voor buurten of woonwijken. Er werd voor gekozen om te werken met de intermediairen, met doelgroepen die men rechtstreeks kan bereiken.

Er werden geen meldingen ontvangen van weigering door particulieren voor het vervangen van loden aansluitingen. Bij de vervanging van de loden aansluiting wordt steeds die uitvoeringswijze gekozen die het minste invloed heeft op de klant. Als er toch schade wordt veroorzaakt, valt te verwachten dat die wordt behandeld conform de interne procedure voor schade bij uitvoeringswerken.

Er zijn geen cijfers beschikbaar over het aantal loden binnenuitvoeringen in Vlaanderen. Deze actie maakt deel uit van het Vlaams Actieplan Loodpreventie en loopt nog. De analyse van de mogelijkheden voor subsidiëring is ook opgenomen in dat actieplan en daarover is nog geen uitsluitsel.

Openbare gebouwen krijgen bijzondere aandacht omdat je daar grote groepen mensen samen krijgt. In het loodactieplan zijn een aantal acties opgenomen om, zowel bij vastgestelde normoverschrijdingen voor lood als bij indicatie voor de aanwezigheid ervan in de binneninstallatie, de specifieke situatie op te volgen.

De VMM zorgt voor een gerichte advisering rond beperkingen van het gebruik van het drinkwater om de loodblootstelling te beperken en volgt de initiatieven rond herstelmaatregelen van de verantwoordelijke instantie voor het beheer van het gebouw in kwestie op.

We volgen het actieplan verder op. De meeste vervangingen moeten in 2013 worden gefinaliseerd.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, houden de cijfers die u geeft rekening met de signaalwaarde? Er is de waarde in picogram, maar de VMM zegt dat als men de signaalwaarde zou hanteren, 5 picogram, er veel meer problemen aan het licht zouden komen. Als men lood in de waterleiding vaststelt, zelfs al is het maar 5 picogram, dan zou er wel degelijk een probleem zijn. Wij gaan altijd uit van de cijfers die worden opgelegd – 10 picogram – door de Europese richtlijn. Ik denk dat we ons met uw cijfers moeten baseren op die 10 picogram.

Gaat u de drie drinkwatermaatschappijen die hun gegevens nog niet hebben doorgegeven, alsnog aanzetten om dat te doen? Of gaat u ondertussen het decreet in werking laten treden? Ze hebben toch tijd genoeg gehad om die cijfers te bezorgen. Als we een actieplan hebben,

moeten alle watermaatschappijen meewerken. Het kan niet dat sommige maatschappijen hun huiswerk niet goed maken, waardoor we geen beeld hebben van de huidige situatie.

De loden aansluitingen buiten de woning kunnen perfect in kaart worden gebracht, maar over de loden aansluitingen binnen de woning blijven we in het duister tasten. Hoe gaat u daar werk van maken?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Het actieprogramma focust in de eerste plaats op het vervangen van de loden leidingen op openbaar domein. Dat is de verantwoordelijkheid van de drinkwatermaatschappijen. Daar zetten we op in.

Het klopt dat er in heel wat woningen nog loden leidingen zijn. Dat is natuurlijk de verantwoordelijkheid van de eigenaar die de leidingen heeft geplaatst. Hij is ook verantwoordelijk voor de vervanging ervan. We onderzoeken nu over hoeveel woningen het gaat en hoe we beter kunnen sensibiliseren. Die actie loopt en daar zetten we op in.

Er is een onderscheid tussen de metingen van de VMM – controles die ook rekening houden met wat in de gebouwen en bij particulieren aanwezig is – en de cijfers die ik heb, die gaan over de vervanging van de leidingen op het openbaar domein door de drinkwatermaatschappijen. Dat zijn de meest objectieve gegevens. De cijfers van de VMM zijn steekproeven, die ook rekening houden met de kwaliteit van het water dat thuis uit de kraan komt.

Dat geldt niet alleen voor de loden leidingen, maar ook voor andere zaken. De waterkwaliteit kan in sommige gevallen perfect worden gegarandeerd bij het vertrek uit de drinkwatermaatschappij, maar als het water uit de kraan komt, blijken er soms problemen te zijn. Dat is onvermijdelijk. Dat is de verantwoordelijkheid van de eigenaar, van de particuliere installatie in de woningen zelf. We zoeken uit hoe we daarmee moeten omgaan.

Daar blijft het volgens mij een kwestie van mensen bewust te maken en aan te zetten tot vervangen. Ik denk niet dat het kan dat wij alle kosten zouden dragen omdat de particulieren zelf de verantwoordelijkheid hebben om ervoor te zorgen dat de leidingen worden vervangen. Ik ben het met u eens dat we eerst de actie kansen moeten geven om te kijken over hoeveel gevallen het gaat en dan conclusies moeten trekken.

Uiteraard gaan we strafrechtelijk optreden. Ik vind het onaanvaardbaar dat we de resultaten niet hebben. We sturen een laatste verwittiging. Die is reeds vertrokken. Als daar geen reactie op komt, dan moeten we optreden.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Van den Eynde: Minister, ik dank u voor het antwoord. Het is heel belangrijk dat we dit dossier goed blijven opvolgen. Het is niet zo evident om iedereen bewust te maken van de problematiek. U zegt dat u niet alle kosten op u kunt nemen, maar voor de vervanging van de waterleidingen binnenshuis is er een probleem. Het gaat vooral over oudere woningen. Zijn dat huurwoningen of niet? Het zijn misschien niet de meest kapitaalkrachtige mensen. Dan blijven we met een probleem zitten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de meeverbranding van houtafval naar aanleiding van de biomonitoring in Genk-Zuid - 201 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Minister, het dossier van de verontreinigingen in Genk-Zuid is niet nieuw. Reeds in 2005 heb ik toenmalig minister van Leefmilieu Peeters gevraagd, nadat er een onderzoek bekend was over de bronnen van de vervuiling in Genk-Zuid, om die bronnen op te sporen. In 2003 was er verontrustende meting van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) van de lucht- en waterkwaliteit in Genk-Zuid. Hij beloofde dat ook te doen.

Recent kwam dit dossier opnieuw bovendrijven door de publicatie van de studie ‘humane biomonitoring in Genk-Zuid’, uitgevoerd door het Steunpunt Milieu en Gezondheid tussen januari en november 2010. Uit die studie komen zorgwekkende conclusies naar voren. Circa 200 jongeren, die allen in de buurt van het industriegebied wonen, bleken overmatig blootgesteld aan verschillende schadelijke stoffen. Jongeren opgegroeid in Genk-Zuid blijken ten opzichte van een representatieve Vlaamse referentiegroep meer zware metalen en verbrandingsproducten in hun lichaam te hebben en meer DNA-schade te hebben opgelopen.

De heer Sanctorum en mevrouw Eerlingen stelden reeds actuele vragen over het thema op 28 september jongstleden. Minister, u beloofde toen, net zoals minister Peeters in 2005, te onderzoeken wat de bronnen van vervuiling zijn en stelde dat strengere vergunningen en reglementeringen noodzakelijk zijn. Ook pleitte u voor meer correcte informatie en communicatie.

Graag wil ik het dossier Genk-Zuid nog eens aankaarten in deze commissie, ondanks het recente debat in de plenaire vergadering, namelijk in het kader van de houtafvalverbranding in het algemeen, en de biomassacentrale van Langerlo in het bijzonder. Zoals u weet kan behandeld hout, B-hout, mee verbrand worden. Je hebt niet-verontreinigd behandeld hout en je hebt licht verontreinigd behandeld hout, waarin toch kenmerken van metalen aanwezig kunnen zijn, zoals lood, zink, cadmium, titaan en chroom. Beide categorieën mogen mee verbrand worden. De categorie gevaarlijk afvalhout, hout C, mag niet mee worden verbrand.

De biomassacentrale van Langerlo meldt in haar integraal milieujaarverslag de uitstoot van schadelijke stoffen die voorkomen in gevaarlijk afvalhout: arseen, chroom, chloride, fluoride, koper, nikkel en polyaromatische koolwaterstoffen (paks). Het afvalhout dat aan de centrale geleverd wordt, bestaat daarnaast deels uit behandeld verontreinigd hout. Dat roept vragen op wat betreft de toepassing en afdwingbaarheid van het wettelijke kader. Wanneer men de lijst van mogelijke bronnen van vervuiling uit het biomonitoringrapport naast de lijst van te verwachten stoffen in verontreinigd afvalhout – volgens VLAREM II – legt, is de overeenkomst overigens treffend wat stoffen betreft die kenmerkend zijn voor gevaarlijk en ongevaarlijk afvalhout.

In de samenvatting van de voornoemde studie vernemen we ten slotte dat in een verdere fase van de studie de relatie tussen blootstelling en gezondheid in detail zal worden onderzocht. Tevens zal worden gespeurd naar mogelijke bronnen van verhoogde blootstelling.

Minister, ik heb een hele reeks vragen in het kader van de verbranding van afvalhout. Wanneer men concreet kijkt naar de milieuvergunningen in Genk-Zuid en naar de bedrijven die daar actief zijn, stelt men vast dat er stoffen aanwezig zijn die je niet kunt terugvinden in bepaalde productieprocessen die in Genk plaatsvinden maar die je wel kunt terugvinden in afvalhout dat wordt verbrand of mee verbrand in Langerlo.

Ik heb dus vragen, naast het feit dat ik hier al stel dat het ene de oorzaak is van het andere. Ik vind het echter belangrijk dat dat verder wordt onderzocht en nagekeken. Is de uitstoot van de gevaarlijke stoffen die men in het integraal milieujaarverslag van Langerlo kan terugvinden, toegelaten volgens de milieuvergunning die de verbranding van niet-gevaarlijk behandeld hout toestaat? Indien ja, is een elektrofilter voldoende om deze vervuilende stoffen uit de lucht te houden, en zijn er voldoende metingen gebeurd om dit effectief te controleren?

Welke controles zijn er wettelijk en in de praktijk voorzien om de correcte samenstelling van in deze context verwerkt afvalhout vast te stellen? Zijn er algemeen voldoende metingen bij bedrijven die afvalhout verbranden? Bent u tevreden met de huidige regeling waarin B-hout

als verontreinigd en als niet-verontreinigd geclassificeerd kan worden? Overweegt u de commerciële indeling en de VLAREM-wetgeving op elkaar af te stemmen om zo meer duidelijkheid te scheppen? Oordeelt u dat de huidige wetgeving voldoende bescherming biedt tegen de uitstoot van schadelijke stoffen die mogelijk aanwezig zijn in verontreinigd hout?

De situatie in Genk-Zuid is niet nieuw. De luchtmetingen van de VMM vinden reeds sinds 2003 plaats. Waarom werd tot nu toe nagelaten onderzoek naar de bronnen van vervuiling uit te voeren? Wanneer wordt de publicatie van de volgende fase van deze studie verwacht? Zal in deze studie enkel onderzoek worden verricht naar de mogelijke chemische bronnen voor de gedetecteerde stoffen, of zal een specifieke analyse van de emissiebronnen in Genk-Zuid uitgevoerd worden? Zijn er reeds andere data beschikbaar omtrent de bronnen van vervuiling die tot de verhoogde blootstelling leiden?

Minister, deze vragen zijn in eerste instantie gericht naar de problematiek in Genk-Zuid, maar mocht u een link vinden tussen de meeverbranding van afvalhout in Langerlo, dan heeft dat zijn consequenties ook elders in Vlaanderen waar deze verbranding gebeurt in elektriciteitscentrales.

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, ik heb u in de plenaire zitting al ondervraagd over de acties die u hieromtrent zou ondernemen naar aanleiding van de studie. Ik wil nu de gelegenheid aangrijpen om u te vragen of er nog bijkomende acties zijn ondernomen en of er intussen nog bijkomend onderzoek is gebeurd naar historische bodemverontreiniging.

Hoe zit het nu met de communicatie?

Er is een vergadering geweest met de buurtbewoners, georganiseerd door de stad Genk. Ze werden ingelicht over de studie en de resultaten daarvan. Hebt u zelf verder nog initiatieven genomen inzake communicatie en sensibilisatie? Zo ja, kunt u daar toelichting bij geven?

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Minister, ik sluit me aan bij de vraag, vooral bij de derde en vierde vraag van de heer Sannen. Dit probleem kan zich ook voordoen bij een particulier. Het is dan een moeilijke zaak om vast te stellen of er al dan niet met verontreinigd hout wordt gestookt. Welke controle is er wettelijk en in de praktijk ten aanzien van particulieren? Is het mogelijk om daar vandaag een antwoord op te geven?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sannen, met betrekking tot de uitstoot van gevaarlijke stoffen bij de meeverbranding van de biomassa-afvalstoffen worden de in de milieuvergunning van 11 oktober 2007 aan het betrokken bedrijf opgelegde emissiegrenswaarden, nageleefd. De installatie is uitgerust met een BBT-rookgasreiniging (beste beschikbare technieken) bestaande uit een elektrofilter, een ontzwaveling en een verwijdering stikstofoxiden.

U weet dat we in Vlaanderen met een systeem van zelfcontrole werken. Het milieu-inspectieplan van de afdeling Milieu-inspectie voorziet jaarlijks in een controle van de zelfcontrole bij bedrijven. Die zijn overeenkomstig de voorwaarden van VLAREM II verplicht hun controlemeetprogramma mee te delen en aan controle te onderwerpen. Deze verplichting houdt in dat op initiatief en op kosten van de exploitant op basis van een opgelegde frequentie een aantal parameters in de rookgassen moeten worden gemeten door een laboratorium erkend in de discipline lucht. Ook het betreffende bedrijf rapporteert de resultaten van deze meetverplichting aan de afdeling Milieu-inspectie, die de resultaten op haar beurt opvolgt en evalueert.

Jaarlijks worden dus in opdracht van het bedrijf meerdere luchtemissiemetingen uitgevoerd in het kader van het verplichte controlemeetprogramma. Deze metingen worden uitgevoerd door

een erkend laboratorium overeenkomstig VLAREM. De gemeten waarden – voor fijn stof maar ook voor zware metalen, dioxines en furanen – worden getoetst aan de emissiegrenswaarden zoals opgenomen in de bijzondere voorwaarden van de milieuvergunning en de sectorale en algemene bepalingen.

Voor de periode 2005-2011 stelde de afdeling Milieu-inspectie geen overschrijdingen vast van de emissiegrenswaarden. Naast de opvolging van het verplicht zelfcontroleprogramma kan de afdeling Milieu-inspectie beslissen om in eigen opdracht een luchtmissiemeting te laten uitvoeren. Dat is gebeurd. De afdeling Milieu-inspectie liet in de afgelopen vijf jaar vier proefcontroles – niet vooraf aangekondigd – uitvoeren bij het betreffende bedrijf. Uit de resultaten van deze metingen blijkt ook dat er geen overschrijdingen plaatsvonden van de emissiegrenswaarden. Op basis van de resultaten van de luchtmissiemetingen kan dus besloten worden dat de bestaande rookgaszuivering garandeert dat de emissiegrenswaarden niet worden overschreden.

VLAREM legt een aantal voorwaarden op die de exploitant ertoe verplichten om op eigen initiatief en op eigen kosten analyses te laten uitvoeren door een erkend laboratorium op het te verbranden houtafval. Deze voorwaarden werden in de bijzondere voorwaarden van de milieuvergunning van het bedrijf aangevuld. Naast deze wettelijk verplichte zelfcontrole worden in de praktijk ook op regelmatige basis stalen genomen door de afdeling Milieu-inspectie van het in deze context verwerkte houtafval. Dat is nog een bijkomende, opgelegde, garantie.

De afdeling Milieu-inspectie heeft 130 luchtmissiemetingen uitgevoerd bij in totaal 93 biomassa-afvalverbrandingsinstallaties in de periode 2006-2010. Deze luchtmissiemetingen werden uitgevoerd bij zowel grote als kleinschalige installaties en ongeacht of het een klasse 1- of klasse 2-bedrijf betrof. De 130 luchtmissiemetingen werden gespreid over de vijf provincies. De meetcampagnes worden vooral tijdens de winterperiode uitgevoerd omdat een groot deel van de biomassa-afvalverbrandingsinstallaties voor verwarming van kantoren of bedrijfsruimten worden gebruikt.

In de regelgeving worden de termen onbehandeld houtafval, niet-verontreinigd behandeld houtafval en verontreinigd behandeld houtafval gebruikt. Die termen worden gedefinieerd in VLAREM. De termen A-, B- en C-hout worden alleen in het commerciële circuit gebruikt. Wij vinden een aanpassing van de reglementaire terminologie in functie van terminologie in het commerciële circuit niet opportuun.

De huidige wetgeving is enkele jaren geleden tot stand gekomen en dit in overeenstemming met de Europese wetgeving, de beste beschikbare technologie en de inzichten inzake luchtverontreiniging op dat moment. Verbrandingsinstallaties voor verontreinigd behandeld houtafval in Vlaanderen moeten voldoen aan de voorwaarden voor afvalverbranding, die de strengste emissienormering is voor het verbranden van afvalstoffen. Deze voorwaarden zijn op het vlak van bijvoorbeeld meetverplichtingen zelfs strenger dan de Europese Verbrandingsrichtlijn. We zijn strenger dan Europa.

Zowel de technologie en het Europese kader als onze kennis van de luchtverontreiniging evolueren. In die zin is het wel mijn bedoeling in de loop van 2012 een evaluatie van de emissiegrenswaarden voor stookinstallaties door te voeren. Dat geldt algemeen, mijnheer Ceysens, ook voor kleinere installaties waar we die waarden gaan bijstellen.

Er is een nieuwe Europese richtlijn voor industriële emissies met grenswaarden voor grote stookinstallaties en er zijn BBT-studies van VITO voor de kleinere installaties. Dit biedt voldoende elementen voor een evaluatie en bijsturing van de huidige wetgeving. De emissiegrenswaarden voor biomassa zullen daarbij een belangrijk aandachtspunt vormen. De vergunningverlenende overheden hebben ook steeds de mogelijkheid om in de vergunningsbesluiten bijkomende voorwaarden op te nemen betreffende de samenstelling van

de biomassa-afvalstoffen en de emissiegrenswaarden die ervoor moeten zorgen dat de emissies binnen aanvaardbare grenzen blijven.

De metingen van de VMM sinds 2003 zijn erop gericht om de impact van een aantal vermoedelijke en gekende bronnen in de omgeving van Genk-Zuid op luchtkwaliteit na te gaan. Deze resultaten worden geregeld toegelicht op de stuurgroep Genk-Zuid, waarin de provincie, de betrokken gemeenten, het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie, de afdeling Toezicht Volksgezondheid, de VMM, het kabinet van minister Vandeurzen en ikzelf vertegenwoordigd zijn. Op vraag van de stuurgroep heeft de VMM de afgelopen jaren ook meerdere specifieke meetcampagnes uitgevoerd om duidelijker inzicht te verwerven in de problematiek. Onder meer op basis van de VMM-metresultaten werden bijkomende inspanningen opgelegd aan de betrokken bedrijven.

Op 13 oktober vond een nieuwe vergadering van de stuurgroep plaats, naar aanleiding van de laatste studie, mevrouw Eerlingen. Dat initiatief kwam van de gemeente, en was gericht naar de bevolking. Wij waren daar ook bij betrokken, wij hebben daar ook informatie gegeven.

Ook de stuurgroep is opnieuw samengekomen om de meest recente gegevens – deze over de eerste zeven maanden van 2011 – te bekijken. Op basis van die gegevens evalueert de afdeling Milieuvergunningen hoe moet worden bijgestuurd. Als bijkomende maatregelen zich opdringen, zal de afdeling Milieuvergunningen nagaan hoe dat moet gebeuren. Voor meerdere bedrijven op Genk-Zuid werden daarom in de milieuvergunning al bijzondere voorwaarden opgelegd om de uitstoot van verontreinigende stoffen te beperken.

Het onderzoek naar de relatie tussen blootstelling en gezondheid wordt door het Steunpunt Milieu en Gezondheid uitgevoerd. De resultaten zullen eind dit jaar beschikbaar zijn. Voor het verder onderzoek naar mogelijke bronnen verwijs ik naar het faseplan. Dit plan moet toelaten de ernst van de gevonden signalen te evalueren, de oorzaken op te sporen en een beleid met gerichte acties uit te werken. Het doel van dit plan is de resultaten van de biomonitoring nader te onderzoeken, prioriteiten te stellen en voorstellen aan te reiken voor acties van de overheid.

Het faseplan bestaat uit een voorfase en vier eigenlijke fasen. De voorfase bestaat uit de eerste interpretatie en de voorselectie van de belangrijkste biomerkerwaarden. Fase 1 bestaat uit het interpreteren en prioriteren van geselecteerde biomerkerwaarden naar gezondheidsrisico, beleidsaspecten en maatschappelijke aspecten. Fase 2 bestaat uit het opzoeken van oorzaak en bronnen. In fase 3 wordt een plan van aanpak uitgewerkt. In fase 4 wordt dat plan van aanpak geëvalueerd.

De resultaten voor Genk-Zuid zullen worden bekeken en behandeld in het faseplan. In de voorfase beoordelen experts van het Steunpunt Milieu en Gezondheid elke biomerkermeting van vervuilende stoffen of gezondheidseffecten in de aandachtsgebieden. Men zal ze ook vergelijken met internationale advieswaarden, internationale meetwaarden en Vlaamse referentiewaarden. Er wordt overgestapt naar volgende fasen van het actieplan indien men afwijkingen ten opzichte van deze internationale waarden vaststelt. Een en ander haalde de media en veroorzaakte ongerustheid. Wij pakken dat aan, en ongerustheid is echt niet nodig. Het is niet zo dat de waarden spectaculair slecht zijn. Als dat wel het geval zou zijn, zouden wij alles stilleggen. Er is een afwijking en wij zullen remediëren, maar paniek en improvisatie zijn niet op hun plaats. Wij willen handelen op basis van wat experts ons adviseren en van wat de referentiewaarden ons suggereren.

In het kader van haar handhavingsopdracht volgt de afdeling Milieu-inspectie reeds verschillende jaren alle relevante bedrijven van heel nabij op. Dat is echt een prioriteit, en dat blijkt ook uit de verrichte metingen. De data waarover de afdeling Milieu-inspectie in dit kader beschikt, worden nauwgezet opgevolgd en geëvalueerd. Aan elke conclusie wordt het nodige gevolg en desgevallend een gepaste handhavingsactie gekoppeld. In dat verband volgt

de afdeling Milieu-inspectie al enkele jaren intensief de lopende saneringen bij enkele belangrijke bedrijven in Genk-Zuid op.

Wij volgen de toestand van dichtbij op. Het bijkomende onderzoek van het steunpunt kwam er overigens op onze vraag. U weet ook dat er een algemene bijsturing van de luchtemissies voor het gebruik van biomassa in het algemeen en hout in het bijzonder komt.

De bijkomende vraag van de heer Ceyskens ging over kleinere stookinstallaties. Dat is een van onze aandachtspunten. Er is een enorme toename van kachels waarin alles kan worden verbrand. Daar is amper controle op, maar kan veel overlast – vooral in steden – veroorzaken. De schade doet zich dikwijls niet enkel in de buitenlucht voor, maar ook in de woonkamers zelf, en dikwijls is dat veel schadelijker dan de stoffen die in de lucht in Genk-Zuid zouden hangen. Mensen moeten zich daar bewust van worden.

Heel wat steden hebben in hun actieplan fijn stof aandacht voor die kleine kachels. Ik denk dan bijvoorbeeld aan Antwerpen, waar de politie bij overtredingen pv's opstelt. Hoeveel actieplannen er zijn en wat de resultaten zijn, kan ik u nu niet mededelen. Ik zal u die informatie later bezorgen. In elk geval focussen wij niet enkel op bedrijven, maar ook op wat burgers verbranden. Wij willen hen bewustmaken van de gezondheidsrisico's.

De heer Ludo Sannen: Ik dank u voor het antwoord. U hebt in het begin proberen duidelijk te maken dat Langerlo correct handelt, met respect voor de exploitatie- en de milieuvergunning. Dat kan best zo zijn. Ik beweer niet dat dit bedrijf zaken doet die het niet mag doen. Er is echter wel een probleem. Er zijn stoffen aanwezig die men direct in verband brengt met de verbranding van gecontamineerd hout. En die stoffen komen niet van bedrijven waarvan men doorgaans denkt dat zij de grootste vervuilers in Genk-Zuid zijn. Ik denk dan aan Aperam Genk, voorheen ALZ. Vandaar dus mijn vraag.

Vandaag hebben wij nog geen antwoord gekregen. Het heeft allemaal te maken met nalatigheid. In 2005 zei toenmalig minister Peeters dat hij dringend werk wil maken van het onderzoek van de bronnen van de verontreiniging. Vandaag, zes jaar later, zegt u dat u zult zoeken naar de bronnen van de vervuiling. Men heeft zes jaar verloren.

Het is belangrijk dat er een stuurgroep is. Ik heb jarenlang in een stuurgroep gezeten die zich over Tessenderlo Chemie bekommerde. Een stuurgroep mag niet dienen om zaken voor zich uit te schuiven. Er moet snel duidelijkheid komen over de bronnen van verontreiniging. Als wij vaststellen dat bepaalde emissiegrenswaarden niet volstaan om de gezondheid van de mensen te beschermen, dan moeten die worden aangepast. Ik ben dan ook blij dat u in 2012 een grondige evaluatie van de emissiegrenswaarden van stookinstallaties wilt verrichten. Dat is belangrijk, want dat belangt heel Vlaanderen aan. Nogmaals: er moet snel duidelijkheid komen over de bronnen van verontreiniging. En er moet snel een evaluatie komen, en zo nodig moeten bijkomende voorwaarden aan die stookinstallaties worden opgelegd. Dat staat los van de regels van Europa en onszelf. Wij respecteren die, maar misschien volstaan zij niet om de gezondheid van de buurtbewoners te beschermen.

De heer Lode Ceyskens: Ik dank u voor het antwoord. U gaf zelf aan dat mijn vraag, gesteld in de marge van die van de heer Sannen, een belangrijk probleem betreft. Ik zal me eens verdiepen in de bestaande actieplannen. Ik stel wel vast dat de politie het op het terrein dikwijls erg moeilijk heeft om op te treden. Want over hout dat nog niet is opgestookt, kan men redetwisten: is het bestemd om op te stoken of om naar het containerpark te brengen? Men moet dus op heterdaad kunnen betrappen. En zelfs dan is het moeilijk vast te stellen welk soort hout er wordt verbrand. Kan de politie een beroep doen op hulp van Vlaamse experts?

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, het is niet mijn bedoeling om paniek te zaaien. Er zijn, zoals u zelf ook zei, wel een aantal verhoogde waarden vastgesteld. Met een goede

communicatie en enige verduidelijking kan heel wat worden opgelost en kan de ongerustheid bij de mensen worden weggenomen. Die informatieavond is daar zeker gedeeltelijk aan tegemoetgekomen.

Mijnheer Sannen, u zegt dat er nog geen bronbepaling is geweest. Ik heb de minister horen zeggen dat er al een aantal acties zijn ondernomen die zijn gericht aan bedrijven.

Het is positief dat er meer gegevens beschikbaar zijn waardoor er gericht kan worden gewerkt. Daar moeten nu nog concrete acties uit voortvloeien.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sannen, ik ben het absoluut niet met u eens dat er zes jaar tijd zou zijn verloren. Ik heb u de cijfers gegeven. In 2005 is er gestart met een monitoring van alle bronnen die in de omgeving van Gent-Zuid de oorzaak zouden kunnen zijn. Op basis van de metingen die zijn gebeurd en die nauw zijn opgevolgd door de VMM en de Milieu-inspectie blijkt dat er geen eenduidige bron kan worden aangeduid. U bent blijkbaar expert, meer dan anderen, want de experts zijn er nog niet uit. U zegt dat het alleen uit het hout kan komen. De experts zeggen dat niet. Dat blijkt trouwens ook niet uit de monitoring die gedurende zes jaar heeft plaatsgevonden. Als de experts er nog niet uit zijn, hoe kunt u dan die conclusie trekken?

Het is dus niet waar dat er niets zou zijn gebeurd in 2005. Integendeel, alle cijfers zijn jaar na jaar opgevolgd. Zelfs in de meest acute omstandigheden blijkt dat er geen eenduidige bron kan worden aangeduid. We moeten beseffen dat die regio een heel zware historische vervuiling kent. Ik denk dat we ook daar heel wat oorzaken kunnen vinden van de resultaten. Dat betekent niet dat er geen probleem zou zijn. We blijven dan ook screenen. Op basis van de nieuwe resultaten blijven we zoeken of er niets anders kan worden vastgesteld. Ik vertrouw daarvoor op de experts en meet me die expertise absoluut niet toe. Zij doen dat op een objectieve manier. Op basis daarvan en met de nodige kennis van zaken zullen zij de nodige conclusies trekken. Het engagement is er om als het nodig is, die waarden bij te sturen.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Minister, ik ben ervan overtuigd dat u zich daartoe zult engageren. Ik wil enkel stellen dat als men bepaalde stoffen ontdekt die vrijkomen bij de verbranding van bepaald afvalhout, er een link zou kunnen zijn. Ik vraag om dat duidelijk te onderzoeken. In sommige andere productieprocessen van industrieën zijn die stoffen gewoonweg niet aanwezig. Vandaar mijn vraag om dit bijkomend te onderzoeken en daar snel duidelijkheid over te krijgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Ivan Sabbe tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de jacht op vossen - 207 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Indien de minister haar werk zou doen, had ik hier niet opnieuw in deze commissie moeten zitten. Dit probleem blijft echter aanslepen. De minister blijft er ook over communiceren.

Het is de minister die de kat de bel heeft aangeboden, meer bepaald in een artikel in Het Nieuwsblad van 11 oktober “We zullen permanent op vossen kunnen jagen”. In dat artikel beloofde Vlaams minister van Leefmilieu Joke Schauvliege maatregelen om de jacht op vossen uit te breiden. In afwachting dat het voorstel van de minister om de jacht te verruimen,

wordt goedgekeurd door het Vlaams Parlement, zou de minister steden en gemeenten de toelating geven om jagers aan te stellen die permanent op vossen kunnen jagen. Daartoe zou een ministeriële brief naar de lokale besturen worden gestuurd.

Het is niet sinds ik in het parlement zit, dat dit thema op de agenda staat. Dit thema staat al veel langer op de agenda, maar intussen wordt de situatie op het terrein steeds erger.

In de zomer van 2010 diende mijn fractie een initiatief in. Daar zijn heel wat debatten en hoorzittingen over gehouden waarbij de minister om de hete brij draaide. Ze zei dat ze druk bezig was met het analyseren van mogelijkheden tot bejaging en bestrijding van de vos en dat het wachten was op de evaluatie.

Minister, ondanks die belofte kwam u op 17 december 2010 out of the blue aandraven met een aantal maatregelen die eigenlijk een schijnmanoeuvre waren van administratieve maatregelen die niet verkeerd zijn, maar eigenlijk niet veel voorstellen. Nadien werd het een beetje stil rond de vos.

En dan kwamen wij met ons voorstel van resolutie. Parallel daarmee was er ook het debat over de schade door het everzwijn.

Na heel wat duw- en trekwerk kwam u dan op 5 april 2011 naar de commissie voor een gedachtewisseling over de beloofde evaluatie van het Jachtvoorwaardenbesluit. Aansluitend stonden een aantal resoluties, waaronder die van LDD geagendeerd. Die konden echter pas ten gronde worden besproken nadat er een parlementair initiatief zou komen van de meerderheid. Dat initiatief zou voor het zomerreces worden genomen. Intussen zitten we in de herfst en ik heb nog altijd geen parlementair initiatief van de meerderheid gezien.

Begin juli heb ik de hoogdringendheid ingeroepen omdat de jacht dan officieel van start gaat. Het voorstel dat wij in de plenaire vergadering hadden gedaan, werd goedgekeurd door Open Vld, het Vlaams Belang en LDD. Van Groen! hadden we verwacht dat ze zouden tegenstemmen. Ik had gehoopt dat sp.a het licht zou zien, maar dat is niet gebeurd. Het verbaasde ons dat er anti-groen werd gestemd aangezien vogels en andere grondbroeders nu rustig verder kunnen worden uitgemoord, mede door de steun die de N-VA aan de neenstemmers heeft gegeven.

De vossenpopulatie wordt intussen onhoudbaar voor de boerderijen, de neerhofdieren en het wild. Mijn verrassing was groot toen u op 11 oktober in Geraardsbergen communiceerde dat u er eindelijk iets aan ging doen. Men mag niet alles geloven wat er in de dagbladen staat, maar omdat u door een schare politici en partijgenoten omringd was, dacht ik dat het toch waar zou zijn.

Minister, welke exacte maatregelen hebt u bij uw bezoek aan het natuur- en milieueducatiecentrum De Helix aangekondigd? Welk voorstel om de jacht te verruimen wacht nog op de goedkeuring van het Vlaams Parlement? Hoe moet ik het mandaat dat u geeft aan steden en gemeenten om jagers aan te stellen die permanent op vossen kunnen jagen, opvatten? Het artikel waaraan ik refereer, weerspiegelt een aantal boude uitspraken die in schril contrast staan met de traagheid waarmee u als minister handelt met betrekking tot de vos. Hopelijk hebt u niet met gespleten tong gesproken en kunnen wij met aandacht luisteren naar uw concreet voorstel om er eindelijk iets aan te doen.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Voorzitter, minister, collega's, met enige schroom sluit ik me weer aan bij deze problematiek.

Minister, het zal u niet verbazen maar de persoon met wie u hebt gesproken, is iemand die ik uiteraard vrij goed ken. Ik heb mijn oor eens te luisteren gelegd om na te gaan wat er juist is gezegd want zoals de heer Sabbe zegt, mag je kranten niet altijd geloven. Waar er rook is, is er vuur, dus er zal wel iets gezegd zijn. Minister, u zou daar blijkbaar gezegd hebben – en mijn collega gaat daar niet over liegen – dat u een omzendbrief zou sturen waarin u zou

verwijzen naar de maatregelen die uw gemeente, Evergem, neemt. Het zou me interesseren om te weten wat Evergem beter kan en meer kan dan de andere gemeenten. Het zou me ook interesseren om te weten of de andere ook gebruik kunnen maken van die bijkomende mogelijkheden.

We hebben er allemaal belang bij om dat in alle sereniteit ter harte te nemen en uit te zoeken hoe we dit debat op een normale manier kunnen afronden. We moeten stoppen met het heen- en-weergeroep over te veel of te weinig vossen, over te veel of te weinig bejaging. Ik kijk altijd met gemengde gevoelens naar het blaadje van de Sint-Hubertusvereniging. Minister, met de regelmaat van een klok staan uw voorgangers daarin, en die moeten met aandacht luisteren naar de wensen van die jagers. Er wordt ook altijd gezegd dat we dat ter harte gaan nemen. Die discussie moeten we eens afronden en oplossen. Ik ben benieuwd naar de inhoud van uw omzendbrief.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Ik heb het artikel opgeduid en ik vind het bijzonder bizar. Er staan ferme titels in, maar de minister wordt op geen enkel moment geciteerd. Er wordt een verslag gegeven van een bijeenkomst. Minister, welke uitspraken hebt u precies gedaan en welke niet?

Ik lees dat in afwachting de minister de toelating geeft aan de stad om enkele jagers aan te stellen die dan permanent op vossen kunnen jagen. Ik vraag me af of men daar niet gewoon verwijst naar de bestaande procedure van de bijzondere veldwachters die permanent kunnen jagen, en die het jaar rond kunnen worden aangesteld. Of is er nog een andere aap uit de mouw gekomen?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik krijg steeds meer de indruk dat de heer Sabbe het als een speerpunt van zijn politieke actie beschouwt om de vos uit te moorden. Dat is zijn recht, maar het betekent dat we telkens dezelfde discussie moeten voeren. We willen dat wel doen, mijnheer Sabbe. We hebben ook de krant gelezen, minister. Ongetwijfeld zult u straks vertellen dat de krant het verkeerd voor heeft en dat het eigenlijk gaat over een bestaande regelgeving.

Mijnheer Sabbe, u kent de regelgeving, hoewel ik er soms aan twijfel. Laten we ervan uitgaan dat u de regelgeving eindelijk kent na uw 37 vragen over dit thema, en dan weet u dat de bejagingsmogelijkheden op de vos vandaag al heel groot zijn. Op de juiste manier toegepast, kan men al bijna elke dag op de vos jagen.

We zijn tegen een uitbreiding van de jacht op de vos. Ik zal dat vandaag niet herhalen. We gaan ervan uit dat een decreetswijziging nodig is om aan die jacht te prutsen. Sommigen hebben hier gezegd dat als we een Jachtbesluit moeten wijzigen, we ook moeten kijken naar het Soortenbesluit. Minister, is er ondertussen al zicht op een evaluatie van dat Soortenbesluit? We hebben er al een en ander over gehoord. We hebben al documenten gezien over de evaluatie van het ANB. Hebt u er al conclusies aan vastgeknoopt, waarmee u aan de slag wilt gaan?

Mevrouw Van der Borcht heeft het over de blaadjes van de jagersverenigingen. Welnu, ik zie er ook foto's van een jachttableau met vossen die afgeschoten zijn. Ik neem aan dat de bejagingsmogelijkheden op de vos vandaag al bestaan.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Ik wil even schetsen waar het krantenartikel met straffe verklaringen van de schepen van Geraardsbergen vandaan komt. Ik heb de Week van het Bos geopend, en naar aanleiding daarvan ben ik aangeklampt door de lokale schepen, die zei dat hij een groot probleem had in zijn gemeente. Hij had veel schadegevallen van vossen en vroeg wat hij daarmee kon doen.

Ik heb de schepen gewezen op de mogelijkheden die er nu al zijn om iets te doen aan schade aangericht door vossen. Er is geen sprake van een omzendbrief. Hij vroeg of ik dat op papier wilde zetten. Dat heb ik gedaan en hij heeft er een omzendbrief van gemaakt. Dat vind ik heel bijzonder, maar het is nu zo. Ik heb de schepen erop gewezen dat de gemeenten nu al de mogelijkheid hebben om zelf met de wildbeheereenheden initiatieven en verantwoordelijkheid te nemen binnen de wettelijke bepalingen.

Ik zal die nog eens opsommen, zodat er geen onduidelijkheid is. Ten eerste is er de gewone jacht. Vanaf nu tot 14 februari is er zeven dagen op zeven, van zonsopgang tot zonsondergang bejaging mogelijk, maar niet binnen een straal van 50 meter rond de vossenburcht. Vossenburchten bevinden zich in het buitengebied. Meestal zijn dat ook de jachtgebieden van de jagers van de wildbeheereenheden, en ze zijn goed gekend.

Buiten de gewone jacht is er van 15 februari tot 30 september bijzondere bejaging wanneer er schade wordt vastgesteld, na eenvoudige melding aan het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB). Dat is nog nooit geweigerd. Het is een eenvoudige melding die wordt toegepast.

Er kunnen bijzondere veldwachters worden aangesteld in de wildbeheereenheden. Ze mogen het hele jaar door de stand van de vos regelen op de jachtterreinen van hun aanstellers. Van deze mogelijkheid wordt bijvoorbeeld in de provincie Limburg gebruikgemaakt. Daar zijn er ook veel minder klachten van overlast van vossen. Dit werkt dus, en het is binnen de huidige wettelijke regelgeving. Ik heb de schepen dus gewoon gewezen op de wettelijke bepalingen en op het feit dat hij het best iedereen rond de tafel brengt en kijkt hoe ze die bepalingen kunnen toepassen.

Uiteraard is er ook het voorontwerp van besluit door de Vlaamse Regering. Dat hebben we voor advies voorgelegd aan de Minaraad. Die heeft een negatief advies gegeven op 3 februari. We hebben dus een initiatief genomen. Nu gaan we na hoe we tegemoet kunnen komen aan dat negatief advies. Dat is de stand van zaken, niet meer en niet minder.

Het is allemaal correct verlopen. Dat er over omzendbrieven en bijkomende mogelijkheden is gesproken, laat ik voor rekening van wie het heeft verklaard. Ik heb gewezen op de bestaande mogelijkheden. Hierover wordt dagelijks veel gepraat, gemaild, geschreven en gevraagd aan het kabinet. Ik wijs telkens op de bestaande wettelijke regeling.

De evaluatie van het Soortenbesluit is een heel andere zaak. We zijn daar volop mee bezig. Ik zal de laatste stand van zaken laten opvragen en u bezorgen. We proberen om dat te vereenvoudigen. In het ANB is de persoon die daarmee bezig is, lange tijd afwezig geweest door ziekte, waardoor dit wat vertraging heeft opgelopen.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Eerst en vooral wil ik reageren op de lage aanval van de heer Vandaele. We zijn dat gewoon van hem. Zijn mede-inwoners van De Haan weten ook dat hij rondloopt om mensen te kunnen verbaliseren. Dat is een heel leuke mentaliteit als schepen, mijnheer Vandaele, maar u lijdt ook aan selectieve doofheid. Als ik iets zeg over werk, economie, de kinderopvang, fijn stof of ruimtelijke ordening, dan hebt u blijkbaar een prop in uw oor. Maar ik denk dat die bij u in de hersenen zit. Van de twintig vragen die ik heb gesteld de voorbije periode, zal ik u een kopie bezorgen. U zult zien dat daarvan nog geen 20 procent over de vos gaat. Dat om de heer Vandaele te helpen om een beter begrip te hebben van wat zijn collega's wel of niet doen in het Vlaams Parlement. Ik zal ook een evaluatie maken van zijn vragen en kijken waar zijn interesseveld ligt, maar dat weet ik eigenlijk al.

Minister, er zijn een aantal wettelijke regelingen. U weet ook dat er hindernissen zijn bij de toepassing van die wettelijke regelingen. U doet alsof het een fluitje van een cent is, maar u weet ook dat het veel complexer is dan dat. U spreekt opnieuw met een gespleten tong. Op het ogenblik dat burgemeester Vanden Bussche van Koksijde te maken had met het probleem van de vossen op het strand en, zich beroepend op een gemeentelijke regelgeving, vroeg om

ze te kunnen bestrijden, was u degene die daar een stokje voor hebt gestoken. U doet alsof er een resem mogelijkheden is, maar u laat na te zeggen welke administratieve complexiteit dat in zich draagt. Ik ben zeker dat mevrouw Van der Borght daar nog verder op zal ingaan in haar repliek.

Minister, u doet geen benchmark met wat er in de landen rondom ons gebeurt. Als er dan nog opmerkingen zijn over het verdelgen van de vos, waar hij werkelijk voor overlast zorgt, dan gaat u niet in op de mogelijkheden die er in andere landen zijn, bijvoorbeeld de kooien die toegelaten zijn maar zonder lokaas, die aan hun doel voorbijgaan en waar geen enkele vos binnenkomt. Dat zijn allemaal zaken waar u niet op ingaat. U kijkt weg van het probleem. Ze circuleren zelfs al in Brussel bij de vijvers van Elsene, en de heer van Rouveroij heeft gezegd dat zelfs in Mariakerke al zijn kippen zijn onthoofd. Niet elke regio zit in een wildbeschermingseenheid. Er is dan nog het probleem dat er andere maatregelen gelden. Als je dan klacht indient, gebeurt er niets mee. U zegt dat er mogelijkheden zijn, maar de mogelijkheden die u aanhaalt, zijn niet efficiënt en kunnen nauwelijks in de praktijk worden gebracht.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Minister, u had het over de bijzondere bejaging voor de vos. Er is wel degelijk een verschil tussen bestrijding en bijzondere bejaging en er is bijzondere bejaging die niet is voorzien in het besluit over de jachtopeningstijden. Ik wilde dat even rechtgezet hebben.

Ik wil een ernstige oproep doen: ik wil dat dit debat stopt en op een serene manier kan worden afgerond. Ik wil u met aandrang vragen om de verschillende betrokken sectoren samen te brengen om tot een consensus en een oplossing te komen. Ik zie dat de voorzitter van de commissie en de heer Ceysens naast mij al in contact zijn daarover. Nogmaals: we hebben er geen baat bij om dit debat jaar na jaar mee te sleuren, tot in het belachelijke toe. We kunnen elkaar proberen de loef af te steken met de strafste uitspraken en de meest ludieke uitspraken, maar daarmee is het probleem ten gronde niet aangepakt. Ik doe een oproep om het probleem ten gronde aan te pakken.

De voorzitter: De heer Ceysens heeft het woord.

De heer Lode Ceysens: Ik zag dat de voorzitter zich plots herinnerde dat men nog eens rond de tafel zou gaan zitten.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, ik ben helemaal van mijn melk door de zeer gefundeerde reactie van de heer Sabbe, die er blijkbaar in geslaagd is om mijn schandig gedrag in mijn gemeente in kaart te brengen. Ik had gehoopt dat wat ik daar uitspook, verborgen zou blijven voor dit gezelschap. Maar de heer Sabbe heeft me liggen. *(Opmerkingen van mevrouw Vera Van der Borght)*

Ik mag toch wel even reageren op wat ik daarnet heb gehoord. Jullie nemen het op voor de jagers. Ik ben geen tegenstander van de jacht. Ik ben geen voorstander van een verbod op de jacht. Wat ik hier niet heb gehoord, is dat sommige jagers er blijkbaar nog wel in slagen – dat is een getuigenis uit eerste hand – om achter mijn tuin blikjes neer te zetten met brokjes vlees met daarin Temic om vossen te vergifigen, blikjes die zomaar door kinderen aangeraakt of meegenomen kunnen worden, door honden kunnen worden opgegeten enzovoort. Houd alstublieft op met een eenduidig verhaal dat de vos kapot moet ten bate van de jacht want anders zijn er geen redenen. Dat hebben we op de hoorzitting gehoord. Er zijn geen argumenten buiten de concurrentie die de vos aandoet aan de jacht.

Ik zal het hierbij houden, maar als jullie het debat op dat niveau willen voeren, dan doe ik graag mee.

Mevrouw Vera Van der Borght: Voorzitter, op dat niveau wil ik het debat niet voeren. Men mag er geen karikatuur van maken. In alle sectoren van de maatschappij zijn er mensen die er

de kantjes van aflopen. Het beleid is er om uit te tekenen binnen welke krijtlijnen er iets kan en niet kan. Zij die daarbuiten gaan, moeten worden bestraft, daar heb ik geen enkel probleem mee. Die enkelingen die erin slagen om buiten de lijntjes te lopen, mogen niet de aanleiding zijn om de hele sector in een slecht daglicht te plaatsen en te zorgen dat er niets ten gronde kan worden gewijzigd.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sabbe, het klopt niet dat de regeling die er nu is, een enorm zware administratieve last zou zijn om bijvoorbeeld de bijzondere veldwachters aan te stellen. Dat gaat heel eenvoudig: er is ook nog nooit een weigering geweest.

U verwijst naar de omliggende landen en het levend lokaas in de kast. Laat dat nu juist het voorwerp zijn van het voorontwerp van besluit dat ik had neergelegd, dat de Vlaamse Regering had aangenomen en waar we advies over hebben gevraagd aan de Minaraad. Het voorzien in levend lokaas was een van de bepalingen die erin stond.

Mevrouw Van der Borght, u hebt gelijk: het is bijzondere bejaging. Ik heb me versproken.

Mevrouw Vera Van der Borght: Minister, wat denkt u van mijn oproep?

Minister Joke Schauvliege: Ik wil niet liever dan dat het debat sereen verloopt en dat we er op een goede manier uit geraken. We hadden een voorontwerp dat goedgekeurd was. We hebben een negatief advies van de Minaraad gekregen. We hopen op korte termijn er een oplossing voor te hebben om een aantal bijsturingen te doen zonder daarom de vos vogelvrij te verklaren, maar om iets meer mogelijkheden te geven. Die afweging zijn we nu aan het maken. We moeten daar snel uit geraken om de discussie te doen stoppen.

Ik blijf er echter bij dat ik de indruk heb dat velen niet weten wat er nu al kan en dat men er veel te weinig gebruik van maakt.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Ik zal niet meer reageren op de heer Vandaele. We leggen verkeerdelijk het accent alleen op de jacht, minister. Ik zou dat breder willen maken, dat heb ik in steeds gedaan: het gaat ook over het houden van neerhofdieren. Die mensen hebben soms minder mogelijkheden dan de jager. De jager kan binnen de wildbeschermingseenheid een aantal zaken doen, voor neerhofdieren kan men dat niet. Het is mijn oproep om die populatie te regelen. Daarom is er de noodzaak van een globale aanpak die verder gaat dan de jacht en die het probleem algemeen regelt.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik ken uiteraard jagers die het zeer goed menen en op een zeer behoorlijke manier met hun hobby omgaan. We mogen niet iedereen over dezelfde kam scheren. Maar dat geldt in beide richtingen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Tine Eerlingen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de normering van zendantennes voor radioamateurs
- 211 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de administratieve verplichtingen voor radioamateurs
- 227 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Voorzitter, minister, op 19 november 2010 keurde de Vlaamse Regering het nieuwe besluit inzake de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10 megahertz en 10 gigahertz goed. Dit besluit verscheen in het Belgisch Staatsblad in januari 2011 en de nieuwe milieuvorwaarden werden ondertussen opgenomen in VLAREM II, deel 6. Dit besluit moest het KB van augustus 2005 houdende de normering van zendmasten voor elektromagnetische golven tussen 10 megahertz en 10 gigahertz vervangen.

Het besluit geeft invulling aan twee recent goedgekeurde resoluties uit het Vlaams Parlement, waarin aandacht wordt gevraagd voor de potentiële gevaren van niet-ioniserende straling. Zo is er onder meer het behoud van de cumulatieve stralingsnorm van 20,6 volt per meter bij 900 megahertz. Voor individuele stralingsbronnen, met uitzondering van individuele zendantennes voor radioamateurs, werd de toelaatbare straling beperkt tot 3 volt per meter bij 900 megahertz.

Hoewel er geen maximumemissie voor individuele zendantennes van radioamateurs werd ingesteld en er voor hen in feite geen wijziging op dit vlak optreedt, moeten zij wel kunnen aantonen dat de zendantennes voldoen aan de wettelijke bepalingen. Daarvoor dient door het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT) een conformiteitsattest te worden opgemaakt. Ze moeten zelf eerst een aanvraagdossier samenstellen en indienen, op basis waarvan dat conformiteitsattest kan worden opgemaakt.

Bestaande antennes, die al voldeden aan de vroegere wetgeving, zijn vrijgesteld. In de reguleringsimpactanalyse, die voorafging aan de opmaak van het besluit van de Vlaamse Regering, werd duidelijk dat in de periode 2001-2009 radioamateurs goed waren voor de indiening van 1233 dossiers. Er waren geen weigeringen. Die dossiers zijn allemaal goedgekeurd.

Actiegroep SAR-Vlaanderen (Stop de Administratieve rompslomp voor Radioamateurs) liet in een open brief zowel gericht aan de minister-president als aan u weten niet gelukkig te zijn met de nieuwe regelgeving. Deze mensen verklaren zich akkoord met de opgelegde stralingsnorm, maar hebben problemen met de procedure die hun wordt opgelegd om een conformiteitsattest te verkrijgen. Er is een vergoeding van 75 euro. Ze hebben ook moeite met de procedure, die volgens hen zeer complex en weinig toegankelijk is. De software zou niet gebruiksvriendelijk zijn. Zij pleiten voor een vereenvoudiging van de procedure via de invoering van een meldingsplicht. Ze willen de gelijkschakeling met de gsm-operatoren opheffen. Ze vinden dat ze nu in verhouding tot de beperkte straling te zware lasten krijgen opgelegd.

In Brussel en Wallonië worden radioamateurs vrijgesteld van de opmaak van een technisch dossier. In Vlaanderen koos men ervoor dit niet te doen en blijft de indiening van een echt technisch dossier noodzakelijk. Welke argumenten zijn in aanmerking genomen bij die beslissing? Waarom kan een eenvoudige melding hier niet volstaan?

Minister, nam u naar aanleiding van de onvrede, die duidelijk bij de radioamateurs leeft, al contact op met de sector? Wat is uw standpunt ten opzichte van hun vraag? Bent u geneigd de regelgeving bij te sturen? Zo ja, in welke zin en op welke termijn?

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Ik sluit me aan bij wat mevrouw Eerlingen gezegd en gevraagd heeft. Ik heb begrepen dat het opmaken van een conformiteitsattest bij de radioamateurs, die tenslotte nog altijd hobbyisten zijn, minister, leidt tot zware administratieve overlast. Het is misschien maar 75 euro, maar voor hobbyisten is dat een dure aangelegenheid. De radioamateurs begrijpen ook niet waarom ze gelijkgeschakeld worden met gsm-operatoren, waar de straling veel groter is. Ze hebben absoluut geen bezwaar tegen de gehanteerde normen, wel tegen de zware procedure.

Daarom vragen de radioamateurs, en wij in hun naam, waarom een meldingsplicht niet kan volstaan. In Brussel en vooral in Wallonië – dan moeten we eens zeggen dat het goed is aan de overkant – worden radioamateurs blijkbaar wel vrijgesteld van de opmaak van een technisch dossier. Waarom kan dat niet in Vlaanderen?

Hoe werd de groepering van de Vlaamse radioamateurs betrokken bij de opmaak van die besluiten? Werden zij gecontacteerd? Blijkbaar hebben ze op 14 juli een brief gestuurd naar u en de minister-president met hun opmerkingen en hebben ze daarop tot op heden geen antwoord gekregen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Eerlingen en mijnheer Sintobin, ik verwijs naar de resoluties van het Vlaams Parlement en de vele vragen die hier al gesteld zijn over de elektromagnetische straling. Het is altijd de vraag geweest om niet uit te sluiten, om het in zijn geheel te bekijken en voor alles een regeling uit te werken. Dat hebben we ook gedaan, voor alle niet-ioniserende straling. Dat blijkt ook uit adviezen van de Hoge Gezondheidsraad over normering van zendmasten. Ook staat uitdrukkelijk in de resolutie van het Vlaams Parlement om alle bronnen van radiofrequente elektromagnetische stralingen op te nemen.

Radioamateurs uitsluiten van de wetgeving betekent dat we geen controle kunnen uitoefenen en dat we al één categorie uitsluiten. Dat is inderdaad gebeurd in Brussel. Men gaat er daar prat op dat het een heel strenge regeling is, maar men sluit wel een hele reeks zaken uit. Dat is een afweging. Wij hebben dat niet gedaan, omdat we dan niet kunnen nagaan of de wetgeving gerespecteerd wordt. In Brussel kan men het nu niet nagaan. Als je een pakket meet, kunnen er stralen aan verbonden zijn die niet gereguleerd zijn en dan heb je een groot probleem. Omdat alles er nu in opgenomen is, kunnen wij dat wel. Dan kan een belangrijk aspect van handhaving ook worden uitgevoerd.

Radioamateurs moeten inderdaad een technisch dossier indienen bij het BIPT, maar dat maakt ook dat je kunt controleren. Ik ben van mening dat we een evenwichtige benadering hebben uitgewerkt, rekening houdend met de belangen van de verschillende doelgroepen en de nood aan bescherming. Het toepassingsgebied van de Vlaamse wetgeving is hetzelfde als de vroegere federale wetgeving van 10 augustus 2005. Radioamateurs moesten toen ook al aan de normering voldoen en moesten een technisch dossier samenstellen. Het enige verschil is dat er nu een retributie van 75 euro moet worden betaald, om de kosten van de dossierbehandeling te dekken. Dat is veel minder dan de kostprijs die de gsm-operatoren moeten betalen, namelijk 200 euro.

Er werd wel degelijk overleg gepleegd met de radioamateurs in het kader van de reguleringssimpactanalyse die ter voorbereiding van de Vlaamse regelgeving is opgemaakt. Dit overleg werd zowel met de Vlaamse Radio Amateurs (VRA) als met de Koninklijke Unie van de Belgische Zendamateurs (UBA) gevoerd. Ook nadien zijn er nog contacten geweest. Bij het opstellen van de Vlaamse regelgeving werd tegemoetgekomen aan een aantal vragen van radioamateurs. Er zijn dus gesprekken geweest, wij zijn er ook op bezoek geweest.

Ik som de tegemoetkomingen op. De norm van 3 volt per meter per antenne die van toepassing is op de gsm-operatoren, is niet van toepassing op de radioamateurs. Het

cumulatieve is wel van toepassing, maar per zendantenne dus niet. De vroegere federale regelgeving werd overgenomen op hun vraag. Voor installaties die in overeenstemming waren met de vroegere federale wetgeving dienen ze geen bijkomende stappen te zetten. Dat hebt u ook gezegd, mevrouw Eerlingen. Als er voor het in werking treden van de Vlaamse wetgeving al een technisch dossier door een radioamateur werd ingediend bij het BIPT en daarvoor een attest of ontvangstbewijs werd afgeleverd, moet er geen nieuw conformiteitsattest worden aangevraagd. Het technisch dossier geldt dan als conformiteitsattest. Enkel voor nieuwe installaties en belangrijke wijzigingen moet wel een nieuw conformiteitsattest worden aangevraagd.

De kostprijs bedraagt 75 euro. Oorspronkelijk was het voorstel 150 euro. Dat is bijgesteld, na gesprekken met de organisaties van de radioamateurs. Het gaat om een eenmalige kost, die een faire vergoeding is voor de dossierbeoordeling bij het BIPT. Indien de retributie niet zou worden gevraagd, zou dit ten laste moeten worden genomen van de Vlaamse begroting. Dat is nu niet het geval. Het is een budgetneutrale operatie.

We hebben inspanningen geleverd en we doen er nog. Mijn administratie zorgt er bijkomend voor dat het technisch dossier zo eenvoudig mogelijk is en geen administratief kluwen. De software van het BIPT voor het indienen van een antennedossier wordt aangepast zodat die heel eenvoudig bruikbaar is voor de radioamateurs. Voor de runtimeversie is geen MS Access nodig, wat voor extra gebruiksvriendelijkheid zal zorgen. Bovendien kunnen radioamateurs zelf antennepatronen opladen in de software. De antennepatronen uit de ARH-software, waar ze nogal sterk op aandringen, zijn al opgenomen in de software. Bij het softwarepakket hoort ook een handleiding met informatie over het gebruik. Al die informatie is ook te vinden op de website. Er zal ook een voorbeeldossier worden opgemaakt, zodat men ook een goed voorbeeld heeft.

Er zijn nog een aantal bekommernissen. Er zijn onder andere suggesties om een melding te doen in plaats van een aanvraag, om het tarief op nul te brengen. Ik ben bereid om dat verder te bekijken, maar ik blijf erbij dat we nu een goede regeling hebben. Er zijn al gesprekken geweest. Er zijn verschillende organisaties, en de ene speelt het iets harder dan de andere. Ik ben bereid om verder te bekijken of bepaalde zaken mogelijk zijn, maar ik ben geen voorstander van het uitsluiten van specifiek die elektromagnetische straling van radioamateurs. Dat was ook niet de vraag van het parlement. Ik ben uiteraard altijd bereid om nog verder te overleggen.

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het kan inderdaad niet de bedoeling zijn om de een of de andere groep uit te sluiten. Het is wel belangrijk dat de vereenvoudiging plaatsvindt en dat er eenvoudige, gebruiksvriendelijke software is. Is die aangepaste software al in gebruik genomen, of is dat voor binnenkort?

Op dit moment is het blijkbaar nog zeer gebruiksonvriendelijk. We moeten streven naar een heel eenvoudig dossiertje dat moet worden ingediend, zo beperkt mogelijk, zoals u zelf al aangaf. Dat is een goede evolutie.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Minister, niemand wil dat eender wie buiten de regelgeving valt. Het is maar te zien hoe je dat organiseert. Volgens mij zou een meldingsplicht voldoende zijn. Als men hobbyisten gaat vergelijken met gsm-operatoren, dan is er toch iets verkeerd.

Er blijft toch een probleem met hoe je het programma moet downloaden en welk programma je moet gebruiken. Daar is zeker nog veel werk aan de winkel.

Ik ben blij, minister, dat u bereid bent om eventueel nog aanpassingen te doen en het systeem van meldingsplicht in overweging te nemen. We zullen u daar in de toekomst misschien opnieuw over ondervragen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Ik heb mij inderdaad bereid verklaard om te bekijken of er nog zaken kunnen worden bijgestuurd. Ik blijf erbij dat we een evenwicht gevonden hebben, maar ik sta altijd open voor overleg. Ik ben bereid om nog eens samen te zitten en om te bekijken wat er kan.

Mevrouw Eerlingen, het softwareprogramma is bijgewerkt en is, volgens de informatie die ik hier heb, al beschikbaar. Dat zou nu al in orde moeten zijn en beschikbaar voor iedereen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de beperkte resultaten van agromilieumaatregelen - 221 (2011-2012)

De heer Bart Martens: Minister, recent maakte de Europese Rekenkamer in een speciaal verslag haar bevindingen kenbaar in verband met de agromilieusteun die aan de lidstaten wordt toegekend. Daarbij wordt een doorlichting gemaakt van de agromilieumaatregelen in acht Europese lidstaten en worden conclusies en aanbevelingen geformuleerd in verband met de agromilieusteun. Het doel van de steun is het beperken van de negatieve gevolgen van intensieve landbouw en het behouden van de positieve gevolgen van extensieve landbouw en dat ten dienste van de hele maatschappij.

De Europese Rekenkamer is nogal kritisch in haar rapport. Ze stelt dat de agromilieudoelstellingen over het algemeen erg vaag geformuleerd zijn en niet gekoppeld aan concrete en meetbare resultaatsverbintenissen. Bovendien merkt de Rekenkamer op dat de methoden voor monitoring en evaluatie die worden gehanteerd, er niet toe leiden dat kan worden aangetoond dat er effectief milieuvoordelen door de agromilieumaatregelen worden gerealiseerd. Nochtans vereist, volgens de Rekenkamer, het beginsel van goed financieel beheer dat specifieke, meetbare, haalbare, relevante en van een datum voorziene beleidsdoelstellingen worden geformuleerd. Alleen zo kunnen voortgang, doelmatigheid en doeltreffendheid worden gemeten in relatie tot de doelstellingen waarvan de prioriteiten voor Europa liggen op het vlak van biodiversiteit, water en klimaatverandering.

De vraag is natuurlijk of de beperkte resultaten van de agromilieusteun ook in Vlaanderen genoteerd kunnen worden. Vlaanderen gaat via het programma Plattelandsontwikkeling en met steun van Europa 171 miljoen euro spenderen aan agromilieumaatregelen voor de periode 2007-2013, of zowat 24,5 miljoen euro steun per jaar.

De vraag is of die steun dan beter wordt ingezet dan in de acht gescreende lidstaten in het verslag van de Europese Rekenkamer. Dat kan betwijfeld worden, aangezien Vlaanderen in het kader van de 'cross-compliance' voorwaarden stelt die conflicteren met de milieu- en natuurdoelstellingen zoals die door Europa worden geformuleerd. Landbouwers die bijvoorbeeld overstappen op extensief beheer of die beheersovereenkomsten afsluiten ter vrijwaring van natuur en milieu, lopen het risico te moeten inleveren op hun directe inkomenssteun, omdat die in Vlaanderen gekoppeld wordt aan de verplichting om verstruiking te voorkomen, waarbij ook kruidige gewassen, inclusief alle onkruid, moeten worden verwijderd.

Een ander pijnpunt is het ontbreken van een duidelijke definiëring over wat goede landbouw- en milieucondities zijn waardoor gericht beleid in functie van het verhogen van de biodiversiteit door onder andere extensieve landbouw problematisch is.

Daarnaast leert de evaluatie van het Vlaams plattelandsprogramma dat er ten aanzien van de agromilieumaatregelen twee grote knelpunten zijn, namelijk de te beperkte deelname aan die maatregelen – natuurgerichte maatregelen werden ingezet op minder dan 5 procent van de

potentiële oppervlakte – en het gebrek aan gebiedsgerichte inzet van de maatregelen, wat nodig is om gericht en efficiënter te kunnen werken.

Nederland deed trouwens onderzoek naar het bestaan van evaluatie en monitoring van de effecten van het Europese landbouwbeleid in een aantal lidstaten en stelde vast dat hierover in Vlaanderen nog maar weinig gegevens voorhanden waren.

In het regeerakkoord ten slotte is ook sprake van het uitwerken van collectieve groepsovereenkomsten met “resultaatsverbintenissen voor bijvoorbeeld de aanleg, bescherming en het onderhoud van structuurbepalende elementen als plasbermen, houtkanten, holle wegen en trage wegen”.

Minister, bent u zich bewust van het probleem met de Vlaamse interpretatie van de cross-compliance en de daaruit volgende strijdigheid met behoud van biodiversiteit en de beheersovereenkomst natuur? Wat wordt er gedaan om dat te verhelpen?

Worden er minder beheersovereenkomsten afgesloten doordat kortingen toegepast worden op directe inkomenssteun als gevolg van het niet verwijderen van onkruiden? Hoe groot is de terugloop en over welke overeenkomsten gaat het concreet?

Zijn er metingen uitgevoerd naar de toename van de biodiversiteit op de percelen met agromilieumaatregelen? Is daar een monitoringprogramma voor opgemaakt? Wat is daarvan het resultaat en beantwoordt dat aan de vooropgestelde doelen? Zo nee, hoe kunnen de agromilieumaatregelen bijgestuurd worden om toch de doelstellingen naar biodiversiteit te realiseren?

Werd er al onderzoek verricht naar de effecten van de cross-compliance, het koppelen van milieuvorwaarden aan het toekennen van directe inkomenssteun? Zo ja, wat was daarvan het resultaat? Indien niet, op welke termijn zal daar wel werk van worden gemaakt? Hoever staat het met het uitwerken van de collectieve beheersovereenkomsten waarvan sprake is in het regeerakkoord?

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Voorzitter, ik heb in het verleden al een vraag gesteld aan minister-president Peeters over het aspect van de tegenstrijdigheid tussen de verschillende beheersovereenkomsten natuur en behoud van biodiversiteit. Ik dacht dat er een probleem dossier was in Limburg, waar te veel distels waren om in aanmerking te komen voor de steun van Europa. Er was daar blijkbaar een misverstand tussen de administraties. Intussen zou er al een overleg geweest zijn.

Minister, is daar al een oplossing voor gevonden? Minister-president Peeters heeft toen gezegd dat er al overleg zou zijn geweest en dat er in de toekomst een betere samenwerking zou zijn om die misverstanden te vermijden.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Dames en heren, de problemen die geschetst worden, zijn me bekend. Ik wens wel te verduidelijken dat bij het invoeren van de randvoorwaarden, in 2005, werd vastgelegd dat er voor wat betreft het minimaal onderhoud van percelen, uitzonderingen kunnen worden toegestaan indien deze verplichtingen in strijd zouden zijn met bepaalde milieudoelstellingen.

Reeds in 2009 hebben de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) en het Agentschap voor Landbouw en Visserij (ALV) afspraken gemaakt over hoe landbouwers de randvoorwaarden kunnen naleven zonder afbreuk te doen aan de milieu- of natuurdoelstellingen. Concreet betekent dit dat voor bepaalde beheersovereenkomsten, zoals het perceelsrandenbeheer of maatregelen voor akkervogels, geen vaststellingen voor ‘veronkruiding’ of ‘verstruiking’ worden genoteerd, indien er op het perceel een beheersovereenkomst is gesloten die bepaalde maaibeperkingen of vastgelegde milieudoelstellingen inhoudt. De landbouwer kan ook zelf in

zijn verzamelaanvraag aangeven dat een perceel kan worden beschouwd als ‘grasland in natuurgebied’. Op deze percelen worden de uitzonderingen toegepast en leveren percelen met sterke ‘veronkruiding’ of ‘verstruiking’ geen vaststellingen of sancties in het kader van de randvoorwaarden op.

Deze uitzonderingen gelden echter niet voor de wettelijk te bestrijden distels, aangezien in de beheersovereenkomsten is opgenomen dat pleksgewijze bestrijding van deze distels toegelaten is. Ik heb vorig jaar de praktische bepalingen hieromtrent verduidelijkt: landbouwers kunnen distels in ernstige gevallen pleksgewijs bestrijden door gebruik te maken van spuittoestellen in plaats van manuele pleksgewijze bestrijding.

Na overleg met de minister-president zal bepaald worden of de regelgeving ter zake dient te worden aangepast en of eventuele bijstellingen noodzakelijk zijn. Dit zal gecommuniceerd worden ten aanzien van de landbouwers zodat onterechte kortingen kunnen worden voorkomen.

De kwantificering van de beheersovereenkomsten wordt opgevolgd door de VLM. Het is echter onmogelijk om na te trekken om welke beweegredenen landbouwers al dan niet vrijwillige beheersovereenkomsten afsluiten. Terreinwerkers melden mij dat de conflict-situaties met betrekking tot kortingen op directe inkomenssteun als gevolg van bijvoorbeeld het niet verwijderen van onkruiden, zeer beperkt zijn in aantal.

Zoals ook opgenomen in mijn beleidsbrief is het mijn betrachting dat elk jaar ongeveer 1000 landbouwers beheersovereenkomsten opnemen in hun klassieke bedrijfsvoering.

Er zijn inderdaad diverse metingen uitgevoerd en monitoringprogramma’s opgemaakt. Laat me in de eerste plaats stellen dat van alle agromilieumaatregelen vooral de natuurgerichte beheersovereenkomsten direct effect hebben op de biodiversiteit. Dit geldt ook voor de steunmaatregelen gericht op biolandbouw. Maar ook de beheersovereenkomsten erosiebestrijding, groenbedekking en mechanische onkruidbestrijding dragen indirect bij tot het terugdringen van de vermindering van de biodiversiteit.

Het positieve effect van beheersovereenkomsten op de natuurlijke en biologische kwaliteit werd aangetoond in diverse studies. In een studie van het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek (INBO) uit 2010 naar de impact van PDPO II-maatregelen (Programmeringsdocument Plattelandsontwikkeling) op de biodiversiteit, bleek dat er een positieve correlatie bestaat tussen de biodiversiteitsindicatoren en het voorkomen van directe maatregelen zoals de beheersovereenkomsten voor akker- en weidevogels, perceelsrandenbeheer, botanisch beheer en kleine landschapselementen. Deze monitoring zal nog twee extra jaren voortgezet worden om het duidelijke effect te kunnen aantonen.

In Vlaanderen werd, tijdens de periode 2009-2011, het Europese Interreg-IV-A-project SOLABIO opgezet. In dit project experimenteerden 27 partners met maatregelen op het terrein voor biodiversiteit en landschap. Mede dankzij dit project werden een aantal beheersovereenkomsten, bijvoorbeeld die voor akker- en weidevogels, grondig geëvalueerd en waar nodig bijgesteld. Bovendien worden er samen met de landbouwers nieuwe pakketten uitgetest. Ik denk bijvoorbeeld aan bloemenranden, zoomvegetaties aan bosranden, weidevogelranden en zo meer. De resultaten hiervan zullen meegenomen worden bij de invulling van de beheersovereenkomsten in PDPO III.

Bovendien is in de midtermevaluatie van PDPO II de positieve impact van de beheersovereenkomsten op de verbetering van het milieu aangetoond. Een studie van IDEA Consult berekende dat er in 2009 door de inzet van onder andere erosiebestrijding en groenbedekking een bodemverlies van 6,8 procent werd vermeden. Bovendien werd er in 2009, mede door de inzet van de beheersovereenkomst Water, 4 miljoen kilogram stikstof input vermeden naar de bodem, de grond en het oppervlaktewater.

Wat betreft het beleid met betrekking tot de directe inkomstensteun, moet ik u uiteraard doorverwijzen naar de bevoegde collega, minister-president Peeters.

Het concept van collectieve beheersovereenkomsten is opgenomen in het ontwerp van de nieuwe verordening inzake het plattelandsbeleid in de periode 2014-2020. Indien dit concept gevalideerd wordt, zal ik uiteraard samen met de minister-president nagaan hoe we dit kunnen implementeren in Vlaanderen tegen het begin van de derde programmaperiode (PDPO III).

Ik hoop u hiermee een beter zicht op de zaak te hebben gegeven. Uiteraard blijven we dit verder opvolgen en bijsturen waar nodig.

De heer Bart Martens: Ik dank u voor het antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■